



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

9. listopadu 2023*

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská soutěž – Kontrola spojování podniků – Nařízení (EHS) č. 139/2004 – Námitka protiprávnosti – Článek 4 odst. 1 – Povinnost předchozího oznámení spojení – Článek 7 odst. 1 – Povinnost odkladu uskutečnění spojení – Působnost – Pojem ‚uskutečnění‘ spojení – Článek 14 odst. 2 – Rozhodnutí ukládající pokuty za uskutečnění spojení před jeho oznámením a povolením – Povinnost uvést odůvodnění – Zásada proporcionality – Pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci“

Ve věci C-746/21 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie dne 2. prosince 2021,

Altice Group Lux Sàrl, původně New Altice Europe BV, v likvidaci, zástupci: R. Allendesalazar Corcho a H. Brokelmann, abogados,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Evropská komise, zástupci: původně M. Domecq, M. Farley a F. Jimeno Fernández, poté M. Domecq a M. Farley, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

Rada Evropské unie, zástupci: A.-L. Meyer a O. Segnana, jako zmocněnci,

vedlejší účastnice v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení: K. Jürimäe (zpravodajka), předsedkyně senátu, N. Piçarra, M. Safjan, N. Jääskinen a M. Gavalec, soudci,

generální advokát: A. M. Collins,

za soudní kancelář: R. Stefanova-Kamiševa, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 1. února 2023,

* Jednací jazyk: angličtina.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 27. dubna 2023,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Kasačním opravným prostředkem se Altice Group Lux Sàrl, původně New Altice Europe BV, v likvidaci (dále jen „Altice“) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 22. září 2021, *Altice Europe v. Komise* (T-425/18, EU:T:2021:607, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál stanovil výši pokuty uložené této společnosti článkem 4 rozhodnutí Komise C(2018) 2418 final, ze dne 24. dubna 2018 o uložení pokut za uskutečnění spojení v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení (ES) č. 139/2004 (věc M.7993 – *Altice/PT Portugal*) (dále jen „sporné rozhodnutí“) na 56 025 000 eur a ve zbývající části její žalobu zamítl.

Právní rámec

Nařízení (ES) č. 139/2004

- 2 Nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 1989, L 395, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 31) bylo s účinností od 1. května 2004 zrušeno nařízením Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků („nařízení ES o spojování“) (Úř. věst. 2004, L 24, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 40). S ohledem na období dotčené jednáním, které bylo předmětem sporného rozhodnutí, je *ratione temporis* použitelné poslední uvedené nařízení.

- 3 Body 5, 6, 8, 20 a 34 odůvodnění nařízení č. 139/2004 zní:

„(5) Je však třeba zajistit, aby proces nového uspořádání společností trvale nenarušil hospodářskou soutěž. Právo Společenství proto musí obsahovat ustanovení o spojování, které by mohlo zásadně narušit účinnou hospodářskou soutěž na společném trhu nebo na jeho podstatné části.

(6) Je proto třeba zvláštního právního nástroje, který by umožnil účinnou kontrolu všech spojování z hlediska jejich účinku na strukturu hospodářské soutěže ve Společenství a který by byl jediným nástrojem na ně se vztahujícím. Nařízení [č. 4064/89] umožnilo rozvíjet politiku Společenství v této oblasti. Ve světle zkušeností by však toto nařízení nyní mělo být přepracováno do podoby právních předpisů přizpůsobených výzvám integrovanějšího trhu a budoucího rozšíření Evropské unie. V souladu se zásadami subsidiarity a proporcionality stanovenými v článku 5 [ES], toto nařízení nepřekračuje to, co je nezbytné pro dosažení cíle, kterým je zajistit, aby soutěž na společném trhu nebyla narušována, ve shodě se zásadou otevřeného tržního hospodářství s volnou soutěží.

[...]

(8) Ustanovení tohoto nařízení se mají vztahovat na významné strukturální změny, jejichž tržní dopad přesahuje státní hranice každého členského státu. Taková spojení by obecně měla být přezkoumávána na úrovni Společenství, při použití systému „jednorázového odbavení“ a v souladu se zásadou subsidiarity.

[...]

(20) Je vhodné definovat pojem spojení takovým způsobem, aby zahrnoval operace přinášející trvalou změnu v kontrole dotčených podniků a tím i ve struktuře trhu. [...] Navíc je vhodné považovat za jediné spojení operace, které jsou úzce propojeny buď propojením jejich podmínek[,] nebo tím, že mají formu řady transakcí s cennými papíry, které se uskutečňují v krátkém časovém období.

[...]

(34) Za účelem účinné kontroly by měly mít podniky povinnost předem oznámit své spojení s významem pro celé Společenství po uzavření dohody, oznámení veřejného návrhu na převzetí nebo nabytí kontrolního podílu. [...] Uskutečnění spojení by mělo být odloženo do doby, než je Komisí přijato konečné rozhodnutí. Nicméně, tam, kde je to vhodné, by mělo být na žádost dotčených podniků možné udělit výjimku z takového odkladu. [...]"

4 Článek 1 tohoto nařízení, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Aniž je dotčen čl. 4 odst. 5 a článek 22, použije se toto nařízení na všechna spojení s významem pro celé Společenství, jak jsou definována v tomto článku.“

5 Článek 3 uvedeného nařízení, nadepsaný „Definice spojení“, v odstavcích 1 a 2 uvádí:

„1. Spojení se považuje za vzniklé, jestliže dojde ke změně kontroly na trvalém základě v důsledku:

- a) fúze dvou či více původně nezávislých podniků nebo částí podniků, nebo
- b) získáním, jednou či více osobami již kontrolujícími nejméně jeden podnik nebo jedním či více podniky, ať již na základě koupě cenných papírů nebo majetku, smlouvy či jiným způsobem, přímé nebo nepřímé kontroly nad celkem nebo částmi jednoho či více podniků.

2. Pro účely tohoto nařízení se kontrola skládá z práv, smluv nebo jiných prostředků, které jednotlivě nebo společně a s ohledem na dané skutečnosti nebo právní předpisy poskytují možnost rozhodujícího vlivu v určitém podniku, zejména:

- a) vlastnickými právy nebo právem užívání celého nebo části majetku podniku;
- b) právy nebo smlouvami, poskytujícími rozhodující vliv na složení, hlasování nebo rozhodování orgánů podniku.“

6 Článek 4 uvedeného nařízení, nadepsaný „Předchozí oznamování spojení a postoupení před oznámením na žádost oznamujících stran“, v odstavci 1 prvním pododstavci stanoví:

„Spojení s významem pro celé Společenství definovaná v tomto nařízení musí být oznámena [Evropské] komisi před svým uskutečněním a po uzavření dohody, oznámení veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií nebo nabytí kontrolního podílu.“

7 Článek 7 nařízení č. 139/2004, nazvaný „Odklad uskutečňování spojení“, v odstavcích 1 a 3 stanoví:

„1. Spojení s významem pro celé Společenství odpovídající definici v článku 1 nebo spojení, které má být přezkoumáno Komisí podle čl. 4 odst. 5, nesmí být uskutečněno ani před jeho oznámením ani před jeho prohlášením za slučitelné se společným trhem rozhodnutím podle čl. 6 odst. 1 písm. b), čl. 8 odst. 1 nebo čl. 8 odst. 2, nebo na základě domněnky podle čl. 10 odst. 6.

[...]

3. Komise může na základě žádosti udělit výjimku z povinností uložených v odstavcích 1 a 2. Žádost o udělení výjimky musí být odůvodněná. Při rozhodování o této žádosti vezme Komise v úvahu mimo jiné dopady odkladu uskutečňování spojení na jeden nebo více podniků, kterých se spojení týká, nebo na třetí stranu a hrozbu pro hospodářskou soutěž představovanou tímto spojením. Takováto výjimka může být podmíněna splněním podmínek a povinností zajišťujících podmínky účinné hospodářské soutěže. O výjimku je možné požádat a může být udělena kdykoliv, ať již před oznámením či po uskutečnění transakce.“

8 Článek 8 tohoto nařízení, nadepsaný „Rozhodovací pravomoci Komise“, v odstavci 4 stanoví:

„Jestliže Komise zjistí, že spojení:

- a) již bylo uskutečněno a že toto spojení bylo prohlášeno za neslučitelné se společným trhem, nebo
- b) bylo uskutečněno v rozporu s podmínkou připojenou k rozhodnutí přijatému podle odstavce 2, které zjistilo, že při absenci této podmínky by spojení splňovalo kritérium stanovené v čl. 2 odst. 3 nebo, v případech uvedených v čl. 2 odst. 4, by nesplňovalo kritéria stanovená v čl. [101 odst. 3 SFEU],

může Komise:

- nařídit, aby dotčené podniky spojení zrušily, zejména prostřednictvím zrušení fúze nebo odprodeje všech nabytých akcií nebo majetku, tak aby byl obnoven stav existující před uskutečněním spojení. V případech, kdy obnovení takového stavu není možné prostřednictvím zrušení spojení, může Komise přijmout jakákoliv jiná opatření, která jsou přiměřená pro dosažení takového obnovení v co největší možné míře,
- nařídit jakékoliv jiné přiměřené opatření s cílem zajistit, aby dotčené podniky zrušily spojení nebo přijaly jiná opatření za účelem obnovy stavu před uskutečněním spojení, tak jak je to vyžadováno v jejím rozhodnutí.

V případech spadajících pod ustanovení písmene a) prvního pododstavce mohou tato opatření být uložena buď v rozhodnutí na základě odstavce 3[,] nebo prostřednictvím samostatného rozhodnutí.“

9 Článek 14 odst. 2 a 3 uvedeného nařízení stanoví:

„2. Komise může rozhodnutím uložit osobám uvedeným v čl. 3 odst. 1 písm. b) nebo dotčeným podnikům pokuty až do výše 10 % celkového obratu dotčeného podniku ve smyslu článku 5 osobám uvedeným v čl. 3 odst. 1 písm. b) nebo dotčeným podnikům, pokud úmyslně nebo z nedbalosti:

- a) neoznámí spojení v souladu s článkem 4 nebo čl. 22 odst. 3 před jeho uskutečněním, ledaže je jim to výslovně povoleno čl. 7 odst. 2 nebo rozhodnutím učiněným na základě čl. 7 odst. 3;
- b) uskuteční spojení v rozporu s článkem 7;

[...]

3. Při stanovení výše pokuty bude zohledněna povaha, závažnost a délka trvání porušení těchto ustanovení.“

10 Článek 16 téhož nařízení, nadepsaný „Přezkoumání Soudním dvorem“, stanoví:

„Soudní dvůr má neomezenou pravomoc ve smyslu článku [261 ES] přezkoumat rozhodnutí, kterými Komise stanovila pokutu nebo penále; má právo zrušit, snížit nebo zvýšit uložené pokuty nebo penále.“

Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti

11 Body 18 a 54 konsolidovaného sdělení Komise k otázkám příslušnosti podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 2008, C 95, s. 1, a oprava Úř. věst. 2009, C 43, s. 10, dále jen „konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti“) zní takto:

„(18) Kontrolu lze získat i na smluvním základě. Aby se skutečně jednalo o získání kontroly, musí smlouva vytvořit kontrolu nad řízením a zdroji jiného podniku obdobnou kontrole, které by ovládající společnost získala nabytím podílů nebo majetkových hodnot. Smlouva musí založit nejenom kontrolu řízení a zdrojů jiného podniku, ale musí být i dlouhodobě koncipována (zpravidla bez možnosti výpovědi stranou, která práva ze smlouvy poskytuje). [...] Takovéto smlouvy mohou vést ke společné kontrole, jestliže vlastník majetkových hodnot i podnik, který ovládá řízení podniku, mají v případě strategických rozhodnutí podniku právo veta [...]

[...]

(54) Výlučné kontroly je nabyto tehdy, je-li určitý podnik s to sám vykonávat rozhodující vliv na jiný podnik. Obecně lze vytknout dvě situace, za nichž má určitý podnik výlučnou kontrolu. V první z nich může podnik vykonávající výlučnou kontrolu činit strategická podnikatelská rozhodnutí jiného podniku. Této schopnosti se typicky nabývá získáním většiny hlasů v určité obchodní společnosti. O získání výlučné kontroly se jedná i tehdy, může-li určitý společník výkonem práva veta sám zabránit strategickým rozhodnutím podniku, aniž je naopak schopen takováto rozhodnutí prosadit (jedná se o takzvanou negativní výlučnou kontrolu). Za uvedených okolností má jediný společník stejný vliv, jaký mívá společník, který určitý podnik ovládá v součinnosti s jinými subjekty, to znamená, že může zablokovat přijetí strategických rozhodnutí. Na rozdíl od situace ve společně kontrolovaném podniku nejsou v tomto případě žádní další společníci nadaní rovnocennou možností vykonávat vliv

a společník, který vykonává negativní kontrolu, nemusí nutně při určování strategického chování ovládaného podniku spolupracovat s ostatními společníky. Jelikož však může blokovat rozhodnutí, získává rozhodující vliv ve smyslu čl. 3 odst. 2, a tudíž i kontrolu ve smyslu nařízení o spojování podniků.[...]"

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

- 12 Skutečnosti předcházející sporu jsou vylíčeny v bodech 1 až 29 napadeného rozsudku. Pro účely projednávaného kasačního opravného prostředku je lze shrnout následovně.

Nabytí PT Portugal společností Altice

- 13 Dne 9. prosince 2014 uzavřela Altice, nadnárodní telekomunikační a televizní společnost se sídlem v Nizozemsku, s brazilským telekomunikačním operátorem Oi SA smlouvu o nabytí akcií (*Share Purchase Agreement*, dále jen „SPA“). Tato smlouva stanovila, že Altice získá prostřednictvím své dceřiné společnosti Altice Portugal SA výlučnou kontrolu nad PT Portugal SGPS SA (dále jen „PT Portugal“), telekomunikačním a multimediálním operátorem, jehož činnosti se týkají celého odvětví telekomunikací v Portugalsku, ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení č. 139/2004.
- 14 Dokončení tohoto spojení podléhalo zejména získání povolení od Komise na základě tohoto nařízení.
- 15 Dne 2. června 2015 žalobkyně veřejně oznámila, že transakce byla dokončena a že na ni bylo převedeno vlastnictví akcií společnosti PT Portugal.

Fáze před oficiálním oznámením

- 16 Dne 31. října 2014 se Altice obrátila na Komisi s cílem uvědomit ji o svém záměru nabýt výlučnou kontrolu nad společností PT Portugal. Dne 5. prosince 2014 se uskutečnilo setkání mezi společností Altice a útvary Komise.
- 17 Dne 12. prosince 2014 zaslala Altice Komisi žádost o jmenování týmu pověřeného posouzením jejího spisu a dne 18. prosince 2014 byly zahájeny kontakty před oficiálním oznámením.
- 18 Dne 26. ledna 2015 předala Altice Komisi návrh závazků týkajících se převodu jejích dceřiných společností v Portugalsku, Cabovisão a ONI.
- 19 Dne 3. února 2015 Altice předložila Komisi návrh oznamovacího formuláře, mezi jehož přílohami bylo obsaženo vyhotovení SPA.

Oznámení a rozhodnutí o povolení spojení s výhradou

- 20 Dne 25. února 2015 bylo spojení oficiálně oznámeno Komisi.

- 21 Dne 20. dubna 2015 přijala Komise rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí o povolení“), kterým prohlásila transakci za slučitelnou s vnitřním trhem s výhradou dodržení závazků připojených k tomuto rozhodnutí, mezi něž patřil převod společností Altice jejích dceřiných společností v Portugalsku, Cabovisão a ONI.

Sporné rozhodnutí a řízení vedoucí k jeho přijetí

- 22 Dne 13. dubna 2015 zaslala Komise společnosti Altice žádost o informace týkající se korespondence, kterou vedla se společností PT Portugal na setkání mezi jejich vedoucími pracovníky, ke kterému došlo před přijetím rozhodnutí o povolení, tedy setkání, o jehož existenci se orgán dozvěděl prostřednictvím tisku. Dne 17. dubna 2015 Altice předložila Komisi své připomínky.
- 23 V návaznosti na několik žádostí o informace, na které Altice odpověděla, Komise dopisem ze dne 11. března 2016 sdělila společnosti Altice, že zahájila šetření za účelem určení, zda tato společnost porušila čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 24 V návaznosti na žádosti o předložení doplňujících dokumentů a informací, na které Altice odpověděla, jakož i na schůzku mezi ní a službami Komise, jí tento orgán dne 17. května 2017 zaslal oznámení námitek, v němž předběžně dospěl k závěru, že tato ustanovení porušila. Altice předložila písemné připomínky v odpověď na toto oznámení dne 18. srpna 2017.
- 25 Dne 24. dubna 2018 přijala Komise sporné rozhodnutí.
- 26 V tomto rozhodnutí Komise konstatovala, že žalobkyně mohla mít rozhodující vliv na společnost PT Portugal nebo ji mohla ovládat před přijetím rozhodnutí o povolení a v určitých případech před oznámením v rozporu s čl. 7 odst. 1 a čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 27 Hlava 4 sporného rozhodnutí uvádí důvody, proč Komise dospěla k závěru, že Altice před povolením spojení provedla SPA v rozporu s čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Konkrétně bod 4.1 uvádí, že některá ustanovení SPA dala Altice právo veta ohledně rozhodnutí týkajících se obchodní politiky společnosti PT Portugal (dále jen „ujednání před dokončením spojení“). Bod 4.2 popisuje případy, kdy se Altice zapojovala do každodenního provozu společnosti PT Portugal. V tomto ohledu Komise konstatovala, že Altice skutečně vykonávala rozhodující vliv na činnosti společnosti PT Portugal v sedmi případech a že mezi posledně uvedenou společností a společností Altice byly vyměňovány citlivé informace, což přispělo k prokázání, že Altice vykonávala rozhodující vliv na společnost PT Portugal. Bod 4.3 uvádí závěry Komise ohledně důvodů, proč lze znění SPA popsané v bodě 4.1 a chování stran popsané v bodě 4.2 považovat za uskutečnění SPA dříve, než Komise prohlásila spojení za slučitelné s vnitřním trhem.
- 28 Hlava 5 sporného rozhodnutí uvádí důvody, které vedly Komisi k závěru, že Altice provedla transakci před oznámením spojení v rozporu s čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004. K ujednáním před dokončením tohoto spojení, některým ze sedmi případů skutečného výkonu rozhodujícího vlivu a k určitým výměnám informací došlo před tímto oznámením.
- 29 S ohledem na všechny tyto důvody Komise v člancích 1 a 2 sporného rozhodnutí konstatovala, že Altice uskutečnila přinejmenším z nedbalosti spojení před tím, než bylo povoleno, v rozporu s čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 a před jeho oznámením, v rozporu s čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení.

- 30 Podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 uložila Komise v člancích 3 a 4 tohoto rozhodnutí společnosti Altice dvě pokuty ve výši 62 250 000 eur za obě zjištěná protiprávní jednání.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 31 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 5. července 2018 podala společnost Altice žalobu směřující ke zrušení sporného rozhodnutí a podpůrně ke zrušení nebo snížení výše pokut, které jí byly tímto rozhodnutím uloženy.
- 32 Rozhodnutím ze dne 6. prosince 2018 povolil předseda sedmého senátu Tribunálu vedlejší účastenství Rady Evropské unie na podporu návrhových žádání Komise v souladu s jejím návrhem.
- 33 Na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení sporného rozhodnutí vznesla Altice námitku protiprávnosti a čtyři žalobní důvody, které Tribunál přezkoumal ve třech fázích. Nejprve Tribunál v bodech 54 až 67 napadeného rozsudku zamítl námitku protiprávnosti týkající se čl. 4 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004. Dále Tribunál v bodech 68 až 259 uvedeného rozsudku zamítl první tři žalobní důvody společnosti Altice týkající se porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení. Konečně v bodech 260 až 277 téhož rozsudku Tribunál odmítl čtvrtý žalobní důvod, a zejména argumenty vycházející z porušení zásady proporcionality a „zásady zákazu dvojího trestu založeného na obecných zásadách společných právním řádům členských států“. V důsledku toho v témže bodě 277 napadeného rozsudku zamítl návrhová žádání znějící na zrušení sporného rozhodnutí.
- 34 Na podporu svých návrhových žádání týkajících se výše pokut vznesla Altice pátý žalobní důvod vycházející z protiprávnosti pokut a z porušení zásady proporcionality, rozdělený do pěti částí. Tribunál zamítl první čtyři části, zvláště třetí část vycházející z protiprávnosti pokut z důvodu nedostatečného odůvodnění stanovení jejich výše. V rámci páté části měl Tribunál při výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci za to, že je třeba výši pokuty uložené společnosti Altice za porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 snížit o 10 % a stanovit ji na 56 025 000 eur. Tribunál totiž uvedl, že Altice z vlastního podnětu informovala Komisi o spojení již před podpisem SPA a zaslala žádost o jmenování týmu pověřeného projednáním jejího spisu.

Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

- 35 Kasačním opravným prostředkem společnost Altice navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek;
 - zrušil články 1 až 4 sporného rozhodnutí;
 - podpůrně snížil pokuty uložené v člancích 3 a 4 sporného rozhodnutí, jak byly změněny Tribunálem;
 - ještě podpůrněji vrátil věc Tribunálu;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení vynaložených jak v řízení o kasačním opravném prostředku, tak v řízení před Tribunálem.

36 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl kasační opravný prostředek a
- uložil společnosti Altice náhradu nákladů řízení.

37 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl první důvod kasačního opravného prostředku a
- uložil společnosti Altice náhradu nákladů řízení vynaložených v řízení o kasačním opravném prostředku.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

38 Na podporu kasačního opravného prostředku Altice uvádí šest důvodů.

K prvnímu důvodu

39 Prvním důvodem kasačního opravného prostředku Altice vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávných právních posouzení při přezkumu námítky protiprávnosti směřující proti čl. 4 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. b) nařízení č. 139/2004. Tento důvod kasačního opravného prostředku má tři části.

K první části prvního důvodu

– *Argumentace účastnic řízení*

40 V první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku Altice tvrdí, že se Tribunál v bodech 54 až 58, 60 až 64, 66, 264, 265 a 271 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 sledují „samostatné cíle“ a ukládají dvě odlišné povinnosti, a sice oznamovací povinnost a povinnost odkladu uskutečnění spojení, které mohou být předmětem zvláštních sankcí.

41 Zaprvé Altice zdůrazňuje, že od přijetí nařízení č. 139/2004 nelze oznamovací povinnost odlišit od povinnosti odkladu uskutečnění spojení, ani ji nelze samostatně porušovat, ani být předmětem zvláštní sankce. Zatímco totiž k porušení čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení dojde, pokud je spojení uskutečněno před jeho oznámením, toto uskutečnění spadá právě pod čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení.

42 Na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 56, 60 až 62 a 271 napadeného rozsudku, tedy tato ustanovení nesledují „samostatné cíle“, ale jediný cíl, a tedy jeden a tentýž právní zájem. Tento cíl směřuje k zajištění účinnosti kontroly *ex ante* spojování podniků s významem pro celé Společenství. Za tímto účelem obě uvedená ustanovení zakazují uskutečnění spojení před jeho oznámením. Tribunál v bodě 60 napadeného rozsudku nezohlednil skutečnost, že čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 zakazuje nejen uskutečnění spojení před jeho povolením Komisí, ale také jeho uskutečnění před oznámením Komisi.

- 43 Rozlišování provedená Tribunálem v bodech 54, 55, 57 a 58 napadeného rozsudku nemají v tomto ohledu vliv, jelikož nevyvracejí stanovisko společnosti Altice, podle kterého se tato dvě ustanovení použijí na stejné jednání a sledují stejný cíl v rozsahu, v němž zakazují uskutečnění spojení před jeho oznámením. Doba trvání protiprávních jednání je relevantní pouze pro posouzení přiměřenosti pokut.
- 44 Kromě toho se Tribunál v bodech 56, 66 a 264 napadeného rozsudku za účelem odůvodnění skutečnosti, že čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 sledují „samostatné cíle“, nesprávně dovolával systému „jednorázového odbavení“ uvedeného v bodě 8 odůvodnění tohoto nařízení. Ten se omezuje na vymezení pravomoci Komise pro kontrolu spojování podniků s významem pro celé Společenství.
- 45 Zadruhé je Altice toho názoru, že režim stanovený nařízením č. 139/2004 je pouze pozůstatkem z minulosti. Poznává, že nařízení č. 4064/89 obsahovalo dvě odlišné a samostatné povinnosti, a sice procesní povinnost oznámit spojení ve lhůtě jednoho týdne od uzavření dohody a hmotněprávní povinnost odkladu spojení. Za porušení každé z těchto povinností mohly být uloženy pokuty v různé výši.
- 46 Přijetím nařízení č. 139/2004 přitom unijní normotvůrce v čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení zrušil lhůtu pro oznámení spojení a stanovil povinnost oznámení před uskutečněním spojení. Současně zvýšil částku pokuty, která může být uložena na základě čl. 14 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení v případě porušení oznamovací povinnosti. Tím tuto povinnost přeměnil na hmotněprávní povinnost neuskutečnit spojení před jeho oznámením. Právní rámec, který vyplývá z toho, že normotvůrce tato ustanovení neodstranil nebo neupravil, je „neobvyklý“.
- 47 Zatřetí společnost Altice na základě systematického výkladu dodává, že čl. 7 odst. 3 nařízení č. 139/2004 stanoví výjimku z jeho čl. 7 odst. 1 a že neexistuje rovnocenné ustanovení pro odchýlení se od čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení. Je tomu tak proto, že tato výjimka s sebou nese rovněž výjimku z oznamovací povinnosti stanovené v posledně uvedeném ustanovení. Mimoto čl. 14 odst. 2 písm. a) uvedeného nařízení výslovně stanoví, že za porušení čl. 4 odst. 1 téhož nařízení nelze uložit pokutu, pokud je udělena výjimka na základě jeho čl. 7 odst. 3.
- 48 Komise a Rada mají za to, že tato část musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

– *Závěry Soudního dvora*

- 49 V první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku Altice v podstatě tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 sledují samostatné cíle, zatímco podle ní chrání jeden a tentýž právní zájem a jsou nadbytečné.
- 50 Je třeba poznamenat, že existuje souvislost mezi čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, který stanoví povinnost oznámit spojení před jeho uskutečněním, a čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení, který stanoví povinnost neuskutečnit toto spojení před jeho oznámením a povolením. Porušení čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení totiž automaticky vede k porušení čl. 7 odst. 1 téhož nařízení, takže není možné uvažovat o porušení prvního ustanovení nezávisle na porušení druhého ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 101 a 106).

- 51 V situaci, kdy podnik oznámí spojení před jeho uskutečněním v souladu s čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, je stále možné, že tento podnik poruší čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení, pokud toto spojení uskuteční dříve, než jej Komise prohlásí za slučitelné s vnitřním trhem (rozsudek ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 102).
- 52 Z toho vyplývá, že čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 sledují samostatné cíle v rámci systému „jednorázového odbavení“ uvedeného v bodě 8 odůvodnění tohoto nařízení (rozsudek ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 103).
- 53 Na jedné straně totiž čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví povinnost konat, spočívající v povinnosti oznámit spojení před jeho uskutečněním, a na straně druhé čl. 7 odst. 1 téhož nařízení stanoví povinnost zdržet se jednání, tedy neuskutečnit toto spojení před jeho oznámením a povolením. I když porušení prvního z těchto ustanovení představuje jednorázové protiprávní jednání, porušení druhého z nich představuje trvající protiprávní jednání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 104 a 115).
- 54 Mimoto nařízení č. 139/2004 stanoví v čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) různé pokuty za porušení každého z těchto povinností v situaci, kdy k těmto porušením došlo současně, uskutečněním spojení před jeho oznámením Komisi (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 105 a 106). Tato možnost je odůvodněna cílem tohoto nařízení, kterým je, jak vyplývá z bodu 34 jeho odůvodnění, zajistit účinnou kontrolu spojování podniků s významem pro celé Společenství tím, že uloží podnikům povinnost předem oznámit svá spojení a stanoví, že jejich uskutečnění bude odloženo až do přijetí konečného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 31. května 2018, *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 42, jakož i ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 108 a 109).
- 55 S ohledem na tento cíl již Soudní dvůr odmítl výklad, podle kterého v případě uskutečnění spojení před jeho oznámením může Komise sankcionovat pouze porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Soudní dvůr měl totiž za to, že takový výklad tím, že zbavuje Komisi možnosti rozlišovat prostřednictvím pokut, které ukládá, mezi situacím, kdy podnik dodrží oznamovací povinnost, ale poruší povinnost odkladu uskutečnění spojení, a situacím, kdy tento podnik poruší obě tyto povinnosti, neumožňuje dosáhnout uvedeného cíle, jelikož porušení oznamovací povinnosti by nikdy nemohlo být předmětem zvláštní sankce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 107 až 109).
- 56 Ve světle těchto připomenutí je třeba zaprvé konstatovat, že Tribunál v bodech 54 až 58 a 63 napadeného rozsudku připomněl právě judikaturu citovanou v bodech 50 až 54 tohoto rozsudku. Z toho právem vyvodil, že navzdory určitému překrývání, které navíc řádně zohlednil, čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 sledují samostatné cíle, stanoví odlišné povinnosti a vedou k protiprávním jednáním odlišné povahy.
- 57 I když jsou tedy oba tyto cíle v souladu s účelem nařízení č. 139/2004, který spočívá, jak bylo v podstatě uvedeno v bodě 54 tohoto rozsudku, v zachování účinnosti kontroly spojení *ex ante*, nic to nemění na tom, že tyto cíle představují odlišné aspekty tohoto účelu.

- 58 Tribunál tedy v bodech 59 a 62 napadeného rozsudku rovněž právem odmítl argumenty společnosti Altice namítající protiprávnost čl. 4 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004 z důvodu, že podle společnosti Altice jsou čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení nadbytečné a sledují tentýž právní zájem.
- 59 Z judikatury citované v bodech 50 až 53 tohoto rozsudku dále vyplývá, že závěr, podle kterého tato ustanovení sledují samostatné cíle, vychází na rozdíl od argumentů společnosti Altice z normativního obsahu a příslušných cílů těchto dvou ustanovení, jakož i z obecné systematiky nařízení č. 139/2004, a nikoli z bodu 8 jeho odůvodnění.
- 60 Z druhého ze srovnání ustanovení nařízení č. 4064/89 s ustanoveními nařízení č. 139/2004 nelze vyvodit žádný jiný závěr. Na projednávanou věc je totiž *ratione temporis* použitelné pouze posledně uvedené nařízení.
- 61 Zatřetí, aniž je třeba určit, zda, jak tvrdí společnost Altice, čl. 7 odst. 3 nařízení č. 139/2004 umožňuje vedle udělení výjimky z povinnosti odkladu uskutečnění spojení udělení výjimky z oznamovací povinnosti, nemůže argument vycházející z tohoto ustanovení obstát. Tento argument totiž pouze odráží vazby, které existují mezi těmito dvěma povinnostmi a které jsou řádně zohledněny v judikatuře připomenuté v bodech 50 a 55 tohoto rozsudku.
- 62 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že první část prvního důvodu musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K druhé části prvního důvodu

– Argumentace účastnic řízení

- 63 V rámci druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku Altice Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že současné uložení dvou pokut podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 neporušuje zásadu proporcionality.
- 64 Podle ní je v rozporu s tím, co Tribunál rozhodl v bodech 65 a 273 napadeného rozsudku, možnost uložit současně dvě pokuty za totéž jednání, kterého se dopustila tatáž osoba v rozporu se dvěma povinnostmi chránícími tentýž cíl, jako taková zjevně v rozporu se zásadou proporcionality, jelikož takový souběh sankcí není nezbytný a je nepřiměřený.
- 65 Cíle účinnosti kontroly spojení *ex ante* by bylo plně dosaženo méně omezujícím opatřením, které by spočívalo v uložení, na základě čl. 14 odst. 2 písm. b) nařízení č. 139/2004, jediné pokuty, která sankcionuje zároveň porušení oznamovací povinnosti a porušení povinnosti odkladu uskutečnění spojení, jež jsou obě uvedeny v čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení. S ohledem na povahu, závažnost a dobu trvání protiprávního jednání může Komise upravit pokutu uloženou za porušení tohoto ustanovení podle toho, zda podnik porušil tyto dvě povinnosti, nebo pouze druhou z nich.
- 66 Komise a Rada mají za to, že tato část musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

– Závěry Soudního dvora

- 67 V bodě 65 napadeného rozsudku, který Altice zpochybňuje v druhé části prvního důvodu, měl Tribunál za to, že uložení dvou sankcí za totéž jednání tímž orgánem a v jediném rozhodnutí nelze jako takové považovat za porušení zásady proporcionality. Tribunál tento závěr zopakoval v bodě 273 uvedeného rozsudku, který Altice rovněž zpochybnila.
- 68 Zaprvé je třeba uvést, že tato část vychází z předpokladu, podle kterého povinnosti stanovené v čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 směřují k ochraně téhož cíle. Tento předpoklad byl přitom vyvrácen v rámci přezkumu první části tohoto důvodu. Tvzení společnosti Altice tudíž musí být odmítnuto.
- 69 Zadruhé je třeba připomenout, že zásada proporcionality, která je jednou z obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby byly akty unijních orgánů způsobilé k uskutečnění legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů. Pokud se nabízí volba mezi několika vhodnými opatřeními, je třeba zvolit opatření nejméně omezující a způsobené nepříznivé následky nesmí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. února 2022, Maďarsko v. Parlament a Rada, C-156/21, EU:C:2022:97, bod 340 a citovaná judikatura).
- 70 V projednávaném případě čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 opravňuje Komisi v písmenech a) a b) uložit rozhodnutím pokuty z důvodu porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení podniky, přičemž výše každé z těchto pokut je omezena do výše 10 % celkového obratu dosaženého těmito podniky. V souladu s čl. 14 odst. 3 uvedeného nařízení se pro účely stanovení výše každé pokuty přihlíží k povaze, závažnosti a době trvání protiprávního jednání.
- 71 Jak přitom vyplývá z bodů 54 a 55 tohoto rozsudku, tato možnost uložit v rámci téhož rozhodnutí dvě pokuty z důvodu porušení dvou samostatných povinností jedním a tímž jednáním je způsobilá zajistit účinnou kontrolu spojení podniků s významem pro celé Společenství a zároveň je k tomuto účelu nezbytná. Mimoto při stanovení výše každé z pokut v mezích horní hranice 10 % celkového obratu dotčených podniků s přihlédnutím k povaze, závažnosti a době trvání každého protiprávního jednání musí Komise dbát na dodržování zásady proporcionality při provádění ustanovení nařízení č. 139/2004.
- 72 Za těchto podmínek se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 65 a 273 napadeného rozsudku rozhodl, že uložení dvou sankcí za totéž jednání tímž orgánem a v jediném rozhodnutí nemůže být samo o sobě považováno za porušení zásady proporcionality. Je však na tomto orgánu, aby se ujistil, že pokuty uložené společně jsou přiměřené povaze protiprávního jednání (obdobně viz rozsudek ze dne 3. dubna 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, bod 38).
- 73 Z toho vyplývá, že druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K třetí části prvního důvodu

– Argumentace účastnic řízení

- 74 Ve třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku Altice tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že současné uložení dvou pokut podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 neporušuje zákaz dvojí sankce zakotvené v obecných zásadách společných právním řádům členských států, které upravují souběh právních předpisů.
- 75 Zaprvé Tribunál nesprávně nepřezkoumal argumentaci, kterou Altice vyvozuje z této obecné zásady unijního práva v rámci námítky protiprávnosti.
- 76 Zadruhé se Tribunál v bodě 274 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení. Na rozdíl od toho, co v něm Tribunál uvedl, totiž Soudní dvůr v bodech 117 a 118 rozsudku ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise* (C-10/18 P, EU:C:2020:149), neodmítl argumentaci vycházející z této zásady, neboť při neexistenci námítky protiprávnosti, která by před ním byla vznesena, by se Soudní dvůr nevyjádřil ke slučitelnosti čl. 4 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004 se zásadou zákazu dvojí sankce.
- 77 Ostatně nezáleží na tom, zda normotvůrce kvalifikoval určité protiprávní jednání jako závažnější než jiné nebo určité ustanovení jako primárně použitelné. Zásady související se souběhem trestných činů, které byly stanoveny za účelem vyřešení neexistence takové kvalifikace normotvůrcem, brání tomu, aby byly těmž pachateli za stejné jednání a za účelem ochrany téhož právního zájmu uloženy dvě pokuty.
- 78 V tomto ohledu ostatně Tribunál nezohlednil šest právních stanovisek předložených společností Altice.
- 79 Zatřetí v souladu se „zásadou souběhu právních předpisů“ a „zásadou spotřeby“ absorbuje porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 v tomto případě porušení čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení. První ustanovení je totiž širší a zahrnuje povinnost uloženou druhým ustanovením v plném rozsahu. Aby se zabránilo ukládání nadměrné pokuty, je tedy třeba použít výlučně čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení. V takovém případě se použije pětiletá promlčecí lhůta.
- 80 Komise a Rada zpochybňují argumenty společnosti Altice a mají za to, že tato část je neopodstatněná.

– Závěry Soudního dvora

- 81 Zaprvé v rozsahu, v němž společnost Altice vytýká Tribunálu, že v rámci námítky protiprávnosti, kterou vznesla, nerozhodl o jejích argumentech vycházejících z „obecných zásad společných právním řádům členských států upravujících souběh právních předpisů“, je třeba poznamenat, že Tribunál tyto argumenty odmítl v bodech 60 až 62 napadeného rozsudku, když vysvětlil, že čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 sledují samostatné cíle.
- 82 Z žaloby v prvním stupni přitom vyplývá, že tato část námítky protiprávnosti vznesené společností Altice byla vnitřně spjata s jejím tvrzením, podle kterého tato ustanovení chrání jeden a tentýž právní zájem.

- 83 Tribunálu tudíž nelze vytýkat, že výslovně a podrobně nerozhodl o všech argumentech předložených společnostmi Altice v uvedené části.
- 84 Zadruhé měl Tribunál v bodě 274 napadeného rozsudku za to, že Soudní dvůr již v bodech 117 a 118 rozsudku ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise* (C-10/18 P, EU:C:2020:149), odmítl argument podobný argumentu společnosti Altice, který vycházel ze „zásady zákazu dvojí sankce založené na obecných zásadách společných právním řádům členských států“.
- 85 Tato úvaha přitom není stížena žádným nesprávným právním posouzením.
- 86 V posledně uvedeném rozsudku totiž Soudní dvůr zejména v jeho bodech 117 a 118 rozhodl, že i kdyby byla taková zásada relevantní, pokud nařízení č. 139/2004 neobsahuje ustanovení, které by bylo „primárně použitelné“ a s ohledem na autonomní cíle sledované článkem 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení, nemůže tato zásada bránit uložení dvou pokut z důvodu porušení těchto ustanovení tímž jednáním. Tribunál tedy mohl, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, založit posouzení argumentů společnosti Altice na uvedeném rozsudku, i když ve věci, v níž byl vydán posledně uvedený rozsudek, nebyla Soudnímu dvoru předložena námitka protiprávnosti.
- 87 Za těchto podmínek nebylo ani nezbytné, aby Tribunál výslovně zohlednil jednotlivá stanoviska a posudky předložené společnostmi Altice.
- 88 Zatřetí musí být argumentace společnosti Altice, jak je shrnuta v bodě 79 tohoto rozsudku, odmítnuta, jelikož je založena na předpokladu, podle kterého čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 sledují jeden a tentýž cíl a jsou nadbytečné. Tento předpoklad byl totiž vyvrácen v rámci posouzení první části tohoto důvodu.
- 89 Z výše uvedených úvah vyplývá, že je třeba zamítnout třetí část prvního důvodu, a tudíž i tento důvod v plném rozsahu.

K druhému žalobnímu důvodu

Argumentace účastnic řízení

- 90 Druhým důvodem kasačního opravného prostředku Altice zpochybňuje body 260 až 278 a 328 napadeného rozsudku.
- 91 Zprvé Altice tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení a porušil zásadu proporcionality, když dospěl k závěru, že tato zásada není „jako taková“ použitelná na uložení dvou pokut za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, a tím, že se opomněl ujistit, zda obě uložené pokuty byly přiměřené ve vztahu ke spáchaným protiprávním jednáním.
- 92 Zprvé v rozsahu, v němž Tribunál v bodech 264, 265 a 270 napadeného rozsudku odkázal na samostatné cíle těchto dvou ustanovení nařízení č. 139/2004, Altice odkazuje na první důvod kasačního opravného prostředku.
- 93 Zadruhé, pokud jde o zásadu proporcionality, Altice připomíná, že i když zásada *ne bis in idem* nebrání tomu, aby orgán pro hospodářskou soutěž uložil podniku v jediném rozhodnutí dvě pokuty za stejné skutky, musí se tento orgán nicméně ujistit, že pokuty uložené společně jsou

přiměřené povaze protiprávního jednání. Tribunál přitom tento přezkum neprovedl. Ostatně když snížil výši pokuty uložené z důvodu porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, neučinil tak k zajištění přiměřenosti obou uložených pokut.

- 94 Podle společnosti Altice není uložení druhé pokuty za stejné jednání za účelem ochrany téhož právního zájmu již pojmově nezbytné a přiměřené.
- 95 Zadruhé má Altice za to, že Tribunál rovněž porušil zákaz dvojí sankce zakotvený v obecných zásadách společných právním řádům členských států v oblasti souběhu právních předpisů, když odmítl připustit, že uložení dvou pokut porušuje tento zákaz, který je obecnou zásadou unijního práva.
- 96 V tomto ohledu Altice odkazuje na argumentaci, kterou rozvinula v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku. Dodává, že pokud by bylo třeba mít za to, že čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 sledují odlišné právní zájmy, jednalo by se o ideální souběh protiprávních jednání. Je tedy třeba použít zásadu započtení, která se uplatní z důvodů uvedených v rámci třetí části prvního žalobního důvodu, a tudíž zohlednit výši první uložené sankce za účelem určení výše druhé sankce. Tribunál se tak v bodě 328 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když na základě nesprávného výkladu rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753, bod 344), odmítl použitelnost této zásady.
- 97 Komise má za to, že je tento důvod kasačního opravného prostředku neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

- 98 Rovnou je třeba uvést, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je do značné míry založen na odkazu na argumenty již předložené společností Altice na podporu prvního důvodu kasačního opravného prostředku. Vzhledem k tomu, že tyto argumenty byly odmítnuty v rámci přezkumu, druhý žalobní důvod nemůže obstát.
- 99 Ve zbývající části je zaprvé tvrzení vycházející z porušení zásady proporcionality nedostatečně podložené, takže musí být odmítnuto jako nepřipustné.
- 100 Zadruhé Altice tvrdí, že zásada započtení je z důvodů uvedených v rámci třetí části prvního důvodu použitelná v případě „souběhu protiprávních jednání“. Jedná se o případ, kdy čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 chrání odlišné právní zájmy. Je přitom třeba poznamenat, že zatímco třetí část je založena na předpokladu, podle kterého tato ustanovení chrání tentýž právní zájem, a že projednávaná věc odpovídá případu souběhu právních předpisů, Altice nevysvětlila, v čem lze tyto důvody za těchto podmínek použít.
- 101 Pokud jde o odkaz společnosti Altice v tomto kontextu na bod 344 rozsudku ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, EU:T:2017:753), citovaný v bodě 328 napadeného rozsudku, její argumentace spočívá na nesprávném výkladu tohoto bodu 344. V tomto posledně uvedeném bodě Tribunál totiž jasně vyloučil použitelnost zásady započtení na situaci, ve které je několik sankcí uloženo v jednom a témž rozhodnutí, i když jsou tyto sankce uloženy za stejné skutky. Tato argumentace je tudíž neopodstatněná.
- 102 Z toho vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zčásti odmítnut jako nepřipustný a zčásti zamítnut jako neopodstatněný.

Ke třetímu až pátému důvodu

- 103 Třetím až pátým důvodem kasačního opravného prostředku společnost Altice zpochybňuje závěry Tribunálu ohledně konstatování Komise, podle kterého Altice uskutečnila spojení ve smyslu čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 před jeho oznámením tomuto orgánu a před jeho povolením tímto orgánem.
- 104 Komise odpověděla, že tyto tři důvody kasačního opravného prostředku jsou irelevantní a každopádně neopodstatněné.

K relevantnosti třetího až pátého důvodu

– Argumentace účastnic řízení

- 105 Komise uvádí, že zjištění, že Altice uskutečnila spojení ve smyslu čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 před jeho oznámením tomuto orgánu a jeho povolením tímto orgánem, bylo ve sporném rozhodnutí založeno na třech skutečnostech. Jednalo se zaprvé o existenci ujednání před dokončením spojení, zadruhé o skutečné zasahování společnosti Altice do činnosti společnosti PT Portugal a zatřetí o výměny informací, které přispěly k prokázání, že Altice vykonávala rozhodující vliv na společnost PT Portugal.
- 106 Třetím až pátým důvodem kasačního opravného prostředku přitom Altice zpochybňuje pouze posouzení Tribunálu ohledně první a třetí z těchto skutečností. Pokud jde o druhou skutečnost, Altice se omezila na tvrzení, že závěry vyvozené Komisí v oddíle 4.2.1 sporného rozhodnutí předpokládaly, že Altice měla právo veta ohledně dotčených strategických rozhodnutí společnosti PT Portugal, jehož existenci Altice zpochybnila. Podle Komise je toto posledně uvedené tvrzení neopodstatněné, neboť ani toto rozhodnutí, ani napadený rozsudek nepodmiňují závěr o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu na aspekty obchodní strategie společnosti PT Portugal společností Altice tím, že SPA jí takové právo veta přiznává. Altice tedy ve skutečnosti nezpochybnila závěry Tribunálu ve věci samé týkající se jednání popsaného v tomto oddíle 4.2.1 a zkoumaného v bodech 170 až 218 napadeného rozsudku.
- 107 Vzhledem k tomu, že tyto závěry mohou samy o sobě odůvodnit konstatování uskutečnění spojení společností Altice, jsou třetí až pátý důvod irelevantní.
- 108 V replice Altice všechny tyto argumenty zpochybňuje.

– Závěry Soudního dvora

- 109 Jak Komise správně uvádí a jak vyplývá z bodů 27 a 28 tohoto rozsudku, vycházela ve sporném rozhodnutí ze tří prvků, aby konstatovala, že Altice uskutečnila spojení ve smyslu čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, před jeho oznámením uvedenému orgánu a jeho povolením. Zaprvé ujednání před dokončením spojení poskytla společnosti Altice možnost vykonávat rozhodující vliv na činnosti společnosti PT Portugal. Zadruhé sedm případů ilustruje skutečné zasahování společnosti Altice do činnosti společnosti PT Portugal. Zatřetí výměny informací přispěly k prokázání, že Altice vykonávala rozhodující vliv na společnost PT Portugal.

- 110 Tribunál přezkoumal opodstatněnost těchto posouzení v rámci prvních tří žalobních důvodů vznesených společnostmi Altice, které se týkaly existence protiprávního jednání podle čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. V tomto rámci rozhodl zejména o pojmu „uskutečnění“ spojení ve smyslu těchto ustanovení (body 76 až 89 napadeného rozsudku), o ujednáních před dokončením spojení (body 94 až 105, 108 až 133 a 136 až 155 uvedeného rozsudku), o sedmi tvrzených případech skutečného výkonu rozhodujícího vlivu na společnost PT Portugal (body 173 až 218 uvedeného rozsudku), jakož i o výměně informací (body 221 až 242 téhož rozsudku).
- 111 Třetím až pátým důvodem kasačního opravného prostředku Altice v podstatě zpochybňuje posouzení Tribunálu týkající se pojmu „uskutečnění“ spojení ve smyslu čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, ujednání před dokončením spojení, jakož i výměn informací.
- 112 Je tedy pravda, jak tvrdí Komise, že Altice na podporu svého kasačního opravného prostředku nevznesla důvod, jehož cílem by bylo konkrétně zpochybnit posouzení Tribunálu týkající se sedmi tvrzených případů skutečného výkonu rozhodujícího vlivu.
- 113 Nic to nemění na tom, že ve třetí části třetího důvodu kasačního opravného prostředku Altice zpochybňuje relevanci kritéria, které Tribunál použil pro účely posouzení nejen ujednání před dokončením spojení, o něž jde ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku, ale také sedmi případů skutečného výkonu rozhodujícího vlivu na společnost PT Portugal. Tribunál odkázal na toto kritérium v posledně uvedeném kontextu zejména v bodech 190 a 201 napadeného rozsudku.
- 114 Stejně tak, jak vyplývá z bodu 91 kasačního opravného prostředku, čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku týkající se výkladu pojmu „právo veta“ Tribunálem v konečném důsledku směřuje ke zpochybnění zejména předpokladu, ze kterého Tribunál vycházel při přezkumu posouzení Komise týkajících se sedmi tvrzených případů skutečného výkonu rozhodujícího vlivu.
- 115 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, tudíž nelze třetí až pátý důvod kasačního opravného prostředku zamítnout jako irelevantní.
- 116 Je tudíž třeba posoudit jejich opodstatněnost.

K třetímu důvodu

– Argumentace účastnic řízení

- 117 V rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku Altice v podstatě tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávných právních posouzení, když dospěl k závěru, že ujednání před dokončením spojení představovala „uskutečnění“ spojení ve smyslu čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Tento důvod se dělí na tři části.
- 118 V první části uvedeného důvodu Altice zpochybňuje body 69 až 89, 96, 132 a 144 napadeného rozsudku, ve kterých Tribunál dospěl k závěru, že pouhý podpis SPA jí dal „možnost vykonávat rozhodující vliv“ na PT Portugal a že tento podpis se rovnal uskutečnění spojení. Tribunál tak zaměnil pojem „spojení“ uvedený v článku 3 nařízení č. 139/2004 a pojem „uskutečnění“ uvedený v čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení a přiznal druhému pojmu nadměrný rozsah.

- 119 Zprvč „možnost vykonávat rozhodující vliv“ odpovídá definici „kontroly“ ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení č. 139/2004, a tedy pojmu „spojení“ ve smyslu článku 3 tohoto nařízení. „Spojení“ se přitom nachází ve fázi před „uskutečněním“ spojení, jelikož tento článek 3 nezmiňuje „uskutečnění“. Uskutečnění tedy nutně znamená více než možnost vykonávat rozhodující vliv.
- 120 Stejně tak ze znění čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení vyplývá rozdíl mezi dohodou, která vede ke „spojení“, jež musí být oznámeno, a jeho pozdějším „uskutečněním“. V projednávaném případě již podpis SPA představoval „spojení“, které mělo být oznámeno, ale ještě nikoliv „uskutečnění“ spojení. K uskutečnění došlo v okamžiku převodu všech akcií společnosti PT Portugal na společnost Altice.
- 121 Z teleologického hlediska žádná z praktik zkoumaných Tribunálem v napadeném rozsudku nenarušila kontrolu spojování podniků s ohledem na okolnosti projednávané věci, a sice předchozí oznámení spojení, návrh nápravných opatření a převod akcií až po povolení.
- 122 Zadruhé Altice vytýká Tribunálu, že přijal extenzivní výklad pojmu „uskutečnění“ tím, že do něj zahrnul pouhý podpis ujednání před dokončením spojení. Podle ní nelze spojení považovat za uskutečnění z důvodu těchto ujednání a situací zkoumaných Tribunálem, jelikož Komise nebyla schopna nařídit podle čl. 8 odst. 4 nařízení č. 139/2004 zrušení spojení nebo převod všech dotčených akcií nebo aktiv za účelem obnovení stavu hospodářské soutěže před podpisem SPA. Akcie a aktiva společnosti PT Portugal totiž zůstaly pod výlučnou kontrolou společnosti Oi až do ukončení transakce po jejím povolení Komisí. Tribunál se tedy dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 69 až 88 napadeného rozsudku odmítl argumenty předložené v tomto smyslu společností Altice.
- 123 Kromě toho Tribunál v bodě 87 napadeného rozsudku zkreslil argument uvedený společností Altice v bodě 47 její žaloby v prvním stupni tím, že v podstatě zaměnil pojem „spojení“ použitý Tribunálem a pojem „uskutečnění“ použitý společností Altice. Z toho důvodu nemůže bod 88 tohoto rozsudku tvrzení společnosti Altice účinně vyvrátit.
- 124 Ve druhé části třetího důvodu kasačního opravného prostředku Altice vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávných právních posouzení při výkladu a použití pojmů „částečné uskutečnění“ a přispívání ke „změně kontroly na trvalém základě“ ve světle rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), v bodech 95 až 97, jakož i 113 a násl. napadeného rozsudku.
- 125 Tribunál z bodu 46 uvedeného rozsudku vyvodil, že článek 7 nařízení č. 139/2004 se použije na „částečná uskutečnění“ spojení, pokud strany „uskuteční operace přispívající k trvalé změně kontroly cílového podniku“. Altice má nicméně za to, že s ohledem na bod 49 uvedeného rozsudku a konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti operace, které nejsou nezbytné ke změně kontroly, do působnosti tohoto článku nespádají, neboť nemají přímou funkční souvislost s uskutečněním spojení.
- 126 Navíc z bodů 43 až 45 a 52 téhož rozsudku vyplývá, že čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 se použije pouze na transakce, které přispěly k trvalé změně kontroly. V tomto kontextu se Tribunál v bodě 95 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že se požadavek na změnu kontroly na trvalém základě netýkal doby trvání ujednání před dokončením spojení.

- 127 Tribunál se tedy dopustil nesprávného právního posouzení, když dospěl k závěru, že tato ujednání sama o sobě přispěla ke změně kontroly na trvalém základě, ačkoli nebyla nezbytná k dosažení této změny spočívající v převodu akcií společnosti PT Portugal, nepřispěla k této změně a byla krátkodobá.
- 128 Ve třetí části třetího důvodu kasačního opravného prostředku Altice Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 102 až 105, 117, 120, 121, 130 a 131 napadeného rozsudku rozhodl, že k tomu, aby mohla být ujednání před dokončením spojení považována za vedlejší omezení, na která se nevztahuje zákaz stanovený v čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, musí nutně zachovat hodnotu cílového podniku.
- 129 Altice tvrdí, že v rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), Soudní dvůr rozhodl, že zákaz obsažený v čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 se nevztahuje na transakci, která je před dokončením spojení vedlejší nebo přípravná ve vztahu ke spojení. Soudní dvůr v této souvislosti nijak neodkázal na kritérium související se zachováním hodnoty cílového podniku, které nevyplývá ani z tohoto nařízení ani ze sdělení Komise o omezeních přímo souvisejících a nezbytných pro uskutečnění spojení (Úř. věst. 2005, C 56, s. 24).
- 130 Navíc je světově prokázáno, že v praxi hrají ujednání před dokončením spojení rozhodující úlohu při zachování integrity cílového podniku mezi okamžikem podpisu dohody a okamžikem dokončení spojení. Je obvyklé zavázat prodávajícího k tomu, aby konzultoval s kupujícím určitá opatření týkající se správy převáděné činnosti, pokud jsou přijata v období před dokončením spojení, aby se ujistil, že kupující nebude požadovat náhradu škody z titulu přijetí takových opatření.
- 131 Komise má za to, že je třetí důvod kasačního opravného prostředku neopodstatněný.

– *Závěry Soudního dvora*

- 132 Třetím důvodem kasačního opravného prostředku, jehož tři části je třeba přezkoumat společně, společnost Altice v podstatě zpochybňuje výklad pojmu „uskutečnění“ spojení ve smyslu čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 podaný Tribunálem, jakož i jeho použití na projednávaný případ, pokud jde o ujednání před dokončením spojení.
- 133 Úvodem je třeba upřesnit, že i když je důvod kasačního opravného prostředku formálně namířen proti mnoha bodům napadeného rozsudku, některé z nich uvádějí pouze shrnutí argumentů společnosti Altice. Výklad pojmu „uskutečnění“ provedený Tribunálem v podstatě vyplývá ze společného výkladu bodů 76, 77, 83 až 85, 87, 95, 96, 102 až 104, 117, 121, 130, 131 a 144 napadeného rozsudku. Posouzení Soudního dvora je tedy třeba soustředit na tyto body, které společnost Altice zpochybňuje.
- 134 Společnost Altice zaprvé vytýká Tribunálu, že zaměnil pojem „spojení“ a pojem „uskutečnění“ spojení a přiznal posledně uvedenému pojmu nadměrný význam.
- 135 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 stanoví povinnost oznámit Komisi spojení podniků s významem pro celé Společenství před jejich uskutečněním. Článek 7 odst. 1 tohoto nařízení pouze stanoví, že spojení nemůže být uskutečněno ani před jeho oznámením, ani před jeho prohlášením za slučitelné se společným trhem.
- 136 Ani jedno z těchto ustanovení nedefinuje, co je třeba rozumět „uskutečněním“ spojení.

- 137 S ohledem zaprvé na cíle sledované nařízením č. 139/2004, které směřují zejména k zajištění účinnosti kontroly spojování podniků *ex ante*, zadruhé na pojem „spojení“ ve smyslu článku 3 tohoto nařízení a zatřetí na obecnou systematiku uvedeného nařízení však Soudní dvůr již rozhodl, že k uskutečnění spojení ve smyslu článku 7 téhož nařízení dochází, jakmile strany spojení uskuteční operace přispívající k trvalé změně kontroly cílového podniku. Z tohoto důvodu je kontrola dána možností vykonávat rozhodující vliv na činnost podniku, která vyplývá z práv, smluv nebo jiných prostředků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, body 41 až 46, 52, 53, 59 a 61).
- 138 Soudní dvůr měl za to, že každé částečné uskutečnění spojení spadá do působnosti článku 7 nařízení č. 139/2004. Kdyby totiž bylo stranám spojení zakázáno uskutečnit spojení prostřednictvím jediné operace, ale bylo by možno k témuž výsledku dojít postupnými částečnými operacemi, snižovalo by to užitečný účinek zákazu obsaženého v článku 7 nařízení č. 139/2004, a ohrožovalo by to tedy předběžnou povahu kontroly stanovené uvedeným nařízením, jakož i dosažení jeho cílů (rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 47).
- 139 Tento výklad platí rovněž ze stejných důvodů a s ohledem na souvislost mezi čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, jak je uvedena v bodě 50 tohoto rozsudku, pokud jde o pojem „uskutečnění“ uvedený v čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení.
- 140 V bodech 76, 77, 83 a 84 napadeného rozsudku však Tribunál konkrétně použil tuto judikaturu poté, co připomněl hlavní ponaučení z ní vyplývající. V souladu s uvedenou judikaturou bylo tedy správné, že se v bodech 77 a 84 uvedeného rozsudku v podstatě domníval, že spojení může být uskutečněné, jakmile transakce poskytne nabyvateli možnost vykonávat rozhodující vliv na cílový podnik, a že v bodě 83 uvedeného rozsudku rozhodl, že jakékoli částečné uskutečnění spojení spadá do působnosti článku 7 nařízení č. 139/2004.
- 141 Argumentace společnosti Altice, podle které Tribunál zaměnil pojmy „spojení“ a „uskutečnění“ tím, že posledně uvedenému pojmu přisoudil přílišný význam, tedy musí být odmítnuta.
- 142 V této souvislosti společnost Altice rovněž nesprávně odkazuje na čl. 8 odst. 4 nařízení č. 139/2004, aby z něj vyvodila, že se uskutečnění spojení omezuje na případy, kdy může být Komise vedena k tomu, aby v případě odmítnutí povolení spojení nařídila zrušení spojení. Jak totiž Tribunál právem konstatoval, aniž zkreslil písemnosti společnosti Altice v bodě 87 napadeného rozsudku, toto ustanovení se omezuje na vymezení pravomocí, které má Komise v případě zjištění protiprávního jednání. Naproti tomu neobsahuje žádnou definici pojmů „spojení“ a „uskutečnění“. Na druhé straně by výklad navržený společností Altice vedl k omezení rozsahu povinností stanovených v čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 s rizikem zpochybnění účinnosti kontroly spojení *ex ante*.
- 143 Zadruhé společnost Altice kritizuje úvahy Tribunálu týkající se pojmu „částečné uskutečnění“ spojení.
- 144 Zaprvé, pokud jde o pojem „změna kontroly na trvalém základě“, Tribunál v bodech 85, 95 a 96 napadeného rozsudku uvedl, že jednání, byť časově omezené, může přispět ke změně kontroly na trvalém základě, jelikož k tomu, aby došlo ke spojení, musí být trvalá tato změna, a nikoli operace, které by k ní mohly přispět.

- 145 Na rozdíl od tvrzení společnosti Altice není toto posouzení stíženo žádným nesprávným právním posouzením. Z článku 3 odst. 1 nařízení č. 139/2004, který je třeba zohlednit pro účely určení rozsahu pojmu „uskutečnění“ spojení ve smyslu článků 4 a 7 tohoto nařízení, totiž jednoznačně vyplývá, že uskutečnění spojení vyžaduje „změnu kontroly na trvalém základě“. Dále, jak vyplývá z bodů 137 a 138 tohoto rozsudku, každá transakce, která přispívá k trvalé změně kontroly cílového podniku, musí být považována za alespoň částečné uskutečnění spojení, na které se vztahuje čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Jinými slovy, trvalá musí být změna kontroly, nikoli operace přispívající k jejímu uskutečnění, takže posledně uvedená operace může mít dočasnou povahu.
- 146 Pokud jde zadruhé o posouzení otázky, zda opatření, která nejsou nezbytná ke změně kontroly a jsou vedlejší, mohou přispět k uskutečnění spojení, je třeba poznamenat, že v bodech 98 a 99 napadeného rozsudku, které nejsou v rámci tohoto důvodu kasačního opravného prostředku zpochybňovány, Tribunál ve světle rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, bod 60), rozhodl, že vedlejší a přípravná opatření nejsou jako taková vyloučena z působnosti čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. V tomto ohledu Tribunál v bodě 99 napadeného rozsudku konstatoval, že Soudní dvůr nestanovil kritérium k prokázání pravděpodobného podpůrného a přípravného charakteru dotčeného opatření. Kromě toho v bodech 102 a 103 tohoto rozsudku dodal, že sdělení Komise uvedené v bodě 129 tohoto rozsudku odkazuje demonstrativně na kritérium týkající se ochrany hodnoty cílového podniku, a nevylučuje tedy možnost, že budou zohledněna jiná kritéria. V bodě 104 uvedeného rozsudku nicméně poznamenal, že Altice nepředložila důkazy směřující k prokázání, že v projednávané věci existovalo riziko porušení obchodní integrity společnosti PT Portugal, přičemž odkázal na přezkum následných žalobních důvodů společnosti Altice.
- 147 Konečně v bodech 109 až 132 napadeného rozsudku Tribunál při posouzení otázky, zda, jak tvrdila Komise ve sporném rozhodnutí, ujednání před dokončením spojení přispěla k uskutečnění spojení, uplatnil, zejména v bodech 117, 121, 130 a 131 tohoto rozsudku, stejné kritérium jako tento orgán, když určil, zda cílem těchto ujednání bylo výhradně zachovat hodnotu cílového podniku, nebo zda překračovala meze toho, co bylo za tímto účelem nezbytné.
- 148 Argumenty společnosti Altice nemohou prokázat, že se tím Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení.
- 149 Zprvé argumentace společnosti Altice, podle níž pod pojem „uskutečnění“ ve smyslu těchto ustanovení mohou spadat pouze opatření nezbytná ke změně kontroly na trvalém základě, vychází z nesprávného výkladu rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 150 V tomto ohledu, jak vyplývá z bodů 138 a 139 tohoto rozsudku, veškeré částečné uskutečnění spojení spadá do působnosti článků 4 a 7 nařízení č. 139/2004, a to za účelem zajištění předběžné povahy kontroly spojování podniků.
- 151 Zadruhé ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), měl Soudní dvůr určit, zda vypovězení dohody o spolupráci uzavřené s třetí osobou ve vztahu k tomuto spojení účastníkem spojení přispělo k uskutečnění spojení.
- 152 Právě v tomto kontextu Soudní dvůr v bodě 48 rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), připomněl, že bod 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 stanoví, že je vhodné považovat za „jediné spojení“ operace, které jsou úzce propojeny buď propojením svých

podmínek, nebo tím, že mají formu řady transakcí s cennými papíry, které se uskutečňují v krátkém časovém období. V bodě 49 uvedeného rozsudku však Soudní dvůr dodal, že jestliže takové operace, i když jsou provedeny v rámci spojení, nejsou nezbytné ke změně kontroly nad podnikem dotčeným tímto spojením, nevztahuje se na ně článek 7 nařízení č. 139/2004. Tyto operace totiž – i když mohou být podpůrné či přípravné pro spojení – nemají přímou funkční souvislost s uskutečněním spojení, takže jejich provedení v zásadě nemůže narušit účinnost kontroly spojení podniků.

- 153 Z toho vyplývá, že v rámci posouzení existence jediného spojení Soudní dvůr odkázal na pojem „přímá funkční souvislost“, jakož i na vedlejší či přípravnou povahu transakce. Naproti tomu z rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), nelze vyvodit, že k uskutečnění spojení může přispět pouze operace nezbytná ke změně kontroly na trvalém základě. Takový výklad by ostatně mohl nepatřičně omezit působnost čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 a ohrozit tím užitečný účinek předběžné kontroly spojování podniků.
- 154 Pokud jde zadruhé o argumenty týkající se vedlejších omezení, je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co patrně tvrdí Altice, a jak vyplývá z popisu bodů 102 a 103 napadeného rozsudku uvedeného v bodě 146 tohoto rozsudku, Tribunál vůbec nepřijal kritérium zachování hodnoty cílového podniku jako jediné kritérium pro posouzení vedlejší povahy omezení.
- 155 Dále v rozsahu, v němž Altice argumentuje celosvětovou praxí, je její argumentace založena na pouhých nepodložených tvrzeních. Nemůže tedy obstát.
- 156 Ve světle předcházejících úvah je třeba třetí důvod kasačního opravného prostředku zamítnout v plném rozsahu jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému důvodu

– Argumentace účastnic řízení

- 157 Čtvrtým důvodem kasačního opravného prostředku Altice zpochybňuje body 91 až 169 napadeného rozsudku z důvodu, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu pojmu „právo veta“ a podpůrně, že zkreslil SPA tím, že jej vyložil tak, že přiznává „právo veta“. Tento důvod se dělí na dvě části.
- 158 V první části čtvrtého důvodu Altice vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu pojmu „právo veta“ v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení č. 139/2004 ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení, jakož i s konsolidovaným sdělením k otázkám příslušnosti.
- 159 Ve světle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 139/2004 zdůrazňuje, že budoucí nabyvatel může před získáním kontroly vlastnictvím většiny kapitálu cílového podniku získat smluvně kontrolu prostřednictvím „práva veta“. Toto právo veta znamená, jak vyplývá z bodů 18 a 54 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti, pravomoc blokovat přijímání platných strategických obchodních rozhodnutí proti vůli druhé strany. Pojmy „právo veta“ a „schopnost blokovat“ by tedy měly být chápány striktně, aby se zajistilo, že se toto nařízení použije pouze na dohody, které přiznávají možnost vykonávat „určující“ vliv.

- 160 V bodech 103 až 133 napadeného rozsudku přitom Tribunál rozšířil pojem „právo veta“ na situace, které takovou pravomoc k blokování strategických obchodních rozhodnutí nepřiznávají. Tím se dopustil nesprávného právního posouzení.
- 161 Podle článků 6.1 a 7.1 SPA totiž Altice neměla právo vetovat rozhodnutí PT Portugal, jelikož nemohla zablokovat přijetí strategických rozhodnutí touto společností a vytvořit blokační situaci. Všechna strategická rozhodnutí přijatá společností PT Portugal nebo i v rozporu s ujednáními před dokončením spojení byla platná a vedla pouze k náhradě škody. V tomto kontextu na rozdíl od toho, jak Tribunál rozhodl v bodě 126 napadeného rozsudku, právo na náhradu případných ztrát nepředstavuje právo veta.
- 162 V druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, vznesené podpůrně, Altice tvrdí, že Tribunál v bodech 109 až 132 napadeného rozsudku zkreslil SPA, když měl za to, že ujednání před dokončením spojení, která stanoví, přiznávají společnosti Altice právo veta. Tento výklad je ve zjevném rozporu nejen se zněním článku 6, ale rovněž se zněním článku 7 SPA, jehož odst. 1 písm. c) jasně stanoví, že náhrada škody „je jedinou nápravou, kterou má k dispozici kupující vůči prodávajícímu, s výjimkou podvodu prodávajícího“.
- 163 V důsledku toho má Altice zejména v replice za to, že okolnost, že ji PT Portugal konzultovala v sedmi případech ohledně některých záležitostí upravených článkem 6 SPA, nemůže představovat „uskutečnění“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, na rozdíl od závěrů Komise potvrzených Tribunálem v bodech 170 až 215 napadeného rozsudku.
- 164 Komise namítá, že argumentace uvedená v předchozím bodě tohoto rozsudku představuje nepřípustné rozšíření rozsahu kasačního opravného prostředku z důvodu pozdního předložení, a že tento důvod kasačního opravného prostředku je jako celek neopodstatněný.

– *Závěry Soudního dvora*

- 165 Úvodem je třeba upřesnit, že i když tento důvod kasačního opravného prostředku, který se týká pojmu „právo veta“ použitého Tribunálem, formálně směřuje proti mnoha bodům napadeného rozsudku, některé z nich uvádějí pouze shrnutí argumentů společnosti Altice, zatímco jiné nejsou v rámci tohoto důvodu kasačního opravného prostředku specificky zpochybněny. Výklad tohoto pojmu „právo veta“ provedený Tribunálem a jeho použití na projednávaný případ v podstatě vyplývají ze společného výkladu bodů 109 až 133 napadeného rozsudku. Posouzení Soudního dvora je tedy třeba soustředit na tyto body, které Altice zpochybňuje.
- 166 V těchto bodech měl Tribunál v podstatě za to, že na rozdíl od argumentů společnosti Altice jí ujednání před dokončením spojení umožňovala vykonávat rozhodující vliv na společnost PT Portugal. Podle Tribunálu čl. 6 odst. 1 písm. b) SPA, citovaný v bodě 109 tohoto rozsudku, přiznal společnosti Altice ode dne podpisu SPA možnost vykonávat kontrolu nad PT Portugal tím, že společnosti Oi ukládá, aby získala písemný souhlas společnosti Altice s účastí, ukončením nebo změnou široké škály smluv, čímž jí poskytla možnost určovat obchodní politiku společnosti PT Portugal a blokovat řadu rozhodnutí, aniž by bylo prokázáno, že tato možnost je nezbytná pro zachování hodnoty společnosti PT Portugal. Tribunál měl za to, že Altice měla právo veta ohledně některých rozhodnutí společnosti PT Portugal, což potvrzuje skutečnost, že nedodržení této povinnosti společností Oi založilo pro společnost Altice právo na získání náhrady škody.

- 167 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodů 137 až 139 tohoto rozsudku, k uskutečnění spojení ve smyslu čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 dojde, jakmile strany spojení uskuteční operace přispívající k trvalé změně kontroly cílového podniku. Každé částečné uskutečnění spojení spadá do oblasti působnosti těchto ustanovení.
- 168 V tomto kontextu se podle čl. 3 odst. 2 písm. b) tohoto nařízení se kontrola skládá z práv, smluv nebo jiných prostředků, které jednotlivě nebo společně a s ohledem na dané skutečnosti nebo právní předpisy poskytují možnost rozhodujícího vlivu v určitém podniku, zejména právy nebo smlouvami, poskytujícími rozhodující vliv na složení, hlasování nebo rozhodování orgánů podniku.
- 169 V projednávaném případě Altice nezpochybňuje skutečnost, že podle ustanovení obsaženého v čl. 6 odst. 1 SPA, citovaném v bodě 109 napadeného rozsudku, řada rozhodnutí týkajících se nejen činností a obchodních strategií společnosti PT Portugal, ale také její řídicí struktury mohla být přijata pouze s písemným souhlasem společnosti Altice. Nezpochybňuje ani skutečnost, že v souladu s čl. 7 odst. 1 SPA byla Oi povinna nahradit jí ztráty, které jí případně vznikly v důsledku porušení tohoto ujednání.
- 170 Zaprvé se tak jeví, že SPA jednak stanovila smluvní povinnost společnosti Oi žádat od společnosti Altice písemný souhlas k těmto rozhodnutím a jednak tuto povinnost spojovala se smluvní sankcí, a sice právem na náhradu škody. Za těchto podmínek a v rozsahu, v němž měl Tribunál za to, že tato možnost překračuje to, co je nezbytné k ochraně hodnoty společnosti PT Portugal, se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že SPA poskytla společnosti Altice možnost vykonávat rozhodující vliv na činnost společnosti PT Portugal.
- 171 V tomto ohledu nemůže obstát argumentace společnosti Altice, podle které pouze možnost zabránit tomu, aby cílová společnost přijímala platná rozhodnutí, může odrážet existenci práva veta, a prokázat tak výkon rozhodujícího vlivu na tuto společnost. Vzhledem k tomu, že tato argumentace je založena na bodech 18 a 54 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti, je třeba poznamenat, že se tyto body týkají „společné kontroly“ a „nabytí výlučné kontroly“, a nejsou proto relevantní pro potřeby projednávané věci. Kromě toho nic neumožňuje dospět k závěru, že taková podmínka je vyžadována v čl. 3 odst. 2 písm. b) nařízení č. 139/2004.
- 172 Zadruhé, pokud jde o podpůrně uplatněné tvrzení o zkreslení SPA, je nutno poznamenat, že tímto tvrzením Altice ve skutečnosti zpochybňuje právní kvalifikaci smluvních ustanovení uvedených v bodě 169 tohoto rozsudku, přičemž opakuje svůj postoj, podle kterého nemůže existovat „právo veta“ v případě pouhého podmínění některých rozhodnutí získáním předchozího souhlasu pod hrozbou náhrady škody. Tato argumentace však není přesvědčivá ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 170 a 171 tohoto rozsudku.
- 173 Zatřetí vzhledem k tomu, že argumentace společnosti Altice shrnutá v bodě 163 tohoto rozsudku je pouze pokračováním argumentů, které již byly zkoumány a odmítnuty v bodech 167 až 171 tohoto rozsudku, musí být odmítnuta ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v těchto bodech, aniž je třeba zkoumat její přípustnost, kterou Komise zpochybňuje.
- 174 Z toho vyplývá, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut v plném rozsahu jako neopodstatněný.

K pátému důvodu

– Argumentace účastnic

- 175 Pátým důvodem kasačního opravného prostředku Altice zpochybňuje závěr Tribunálu, podle kterého se výměna informací rovná „uskutečnění“ spojení ve smyslu čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Tento důvod se dělí na dvě části.
- 176 V první části pátého důvodu kasačního opravného prostředku Altice tvrdí, že Tribunál v bodech 227 a 235 napadeného rozsudku zkreslil sporné rozhodnutí. V těchto bodech totiž Tribunál uvedl, že Komise v tomto rozhodnutí uvedla, že výměny informací pouze „přispěly“ k prokázání, že [Altice] vykonávala rozhodující vliv na určité aspekty činnosti společnosti PT Portugal“. Uvedené rozhodnutí přitom jasně uvádí, zejména v bodech 470, 479 a 482 odůvodnění a v jeho oddíle 4.2.2, že výměny informací samy o sobě představují uskutečnění spojení.
- 177 V rámci druhé části pátého důvodu kasačního opravného prostředku Altice tvrdí, že Tribunál v bodě 239 napadeného rozsudku porušil článek 1 nařízení č. 139/2004, nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1), jakož i článek 101 SFEU, když měl za to, že výměna informací byla uskutečněna v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 178 Altice Tribunálu v podstatě vytýká, že rozšířil působnost posledně uvedených ustanovení natolik, že do nich spadají výměny informací, které mohou spadat do působnosti článku 101 SFEU a nařízení č. 1/2003. Tím porušil rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, body 57 a 59). Tribunál rozlišováním podle toho, zda výměny informací spadají do rámce spojení nebo po něm, dospěl k nelogickému výsledku v tom smyslu, že se na tyto výměny vztahují čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, dojde-li k nim v situacích vedoucích ke spojení, avšak v případě, že v konečném důsledku nedojde ke změně kontroly, mění se na porušení článku 101 SFEU.
- 179 Kromě toho Tribunál nevysvětlil, v čem byly výměny informací „nezbytné k dosažení trvalé změny kontroly“ nebo v čem „měly přímou souvislost s uskutečněním“ spojení, ke kterému došlo až s nabytím akcií společnosti PT Portugal. Nevztahuje se na ně tudíž čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 180 Komise má za to, že je tento důvod kasačního opravného prostředku neopodstatněný.

– Závěry Soudního dvora

- 181 Zaprvé argumenty vycházející ze zkreslení sporného rozhodnutí vycházejí z jeho nesprávného a neúplného výkladu.
- 182 Je pravda, že Komise použila ve sporném rozhodnutí nejednoznačné formulace, zejména v bodě 470 odůvodnění, který uvádí konkrétní posouzení, nebo také v bodech 479 a 482 odůvodnění, které shrnují učiněná zjištění. Tyto pasáže však musí být zasazeny do obecného kontextu tohoto rozhodnutí. Z bodů 448, 473, 477 a 478 odůvodnění uvedeného rozhodnutí přitom jednoznačně vyplývá, že Komise zohlednila výměny informací výlučně jako důkaz přispívající k prokázání, že Altice vykonávala rozhodující vliv na společnost PT Portugal.

- 183 Tribunál tudíž v bodech 227 a 235 napadeného rozsudku uvedl, aniž zkreslil sporné rozhodnutí, že Komise měla v témže rozhodnutí za to, že tyto výměny informací „přispěly“ k prokázání toho, že Altice takový vliv vykonávala.
- 184 Zadruhé, pokud jde o argumenty týkající se oblasti působnosti kontroly spojování podniků a antimonopolního práva, je třeba připomenout, že jak vyplývá z čl. 21 odst. 1 nařízení č. 139/2004, pouze toto nařízení se použije na spojení, jak jsou definována v článku 3 tohoto nařízení, na která se nařízení č. 1/2003 v zásadě nepoužije. Naproti tomu posledně uvedené nařízení zůstává použitelným na jednání podniků, které – aniž by představovalo spojení podniků ve smyslu nařízení č. 139/2004 – nicméně může vést k jejich vzájemné koordinaci, jež je v rozporu s článkem 101 SFEU, a z tohoto důvodu podléhá kontrole Komise nebo vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž (rozsudky ze dne 7. září 2017, Austria Asphalt, C-248/16, EU:C:2017:643, body 32 a 33, jakož i ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, body 56 a 57).
- 185 Jelikož je tedy, jak konstatovala Komise a Tribunál, prokázáno, že výměny informací přispěly k uskutečnění spojení, Tribunál v bodě 239 napadeného rozsudku právem rozhodl, že spadají do působnosti nařízení č. 139/2004.
- 186 Zatřetí argumenty týkající se neexistence nezbytnosti výměny informací pro účely změny kontroly nebo přímé souvislosti mezi nimi a touto změnou musí být odmítnuty ze stejných důvodů, jako jsou důvody, které vedly k zamítnutí třetího důvodu.
- 187 S ohledem na výše uvedené úvahy musí být pátý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut v plném rozsahu jako neopodstatněný.

K šestému důvodu

- 188 Šestým důvodem kasačního opravného prostředku Altice v podstatě zpochybňuje posouzení pokut, které jí byly uloženy sporným rozhodnutím, provedená Tribunálem. Tento důvod se dělí na čtyři části, z nichž druhá a třetí se částečně překrývají, a musí být tedy zkoumány společně.

K první části šestého důvodu

– Argumentace účastnic řízení

- 189 V první části šestého důvodu kasačního opravného prostředku Altice tvrdí, že body 155 a 279 až 296 napadeného rozsudku jsou stíženy nesprávným právním posouzením, jelikož nesprávně potvrzují, že jednala přinejmenším z nedbalosti, když porušila čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 190 Altice je toho názoru, že v judikatuře týkající se tohoto pojmu „nedbalost“ existuje jasný vztah mezi mírou předvídatelnosti zakazujícího ustanovení a odpovědností pachatele.
- 191 Zaprvé je to přitom poprvé, co Komise ve sporném rozhodnutí navzdory neexistenci převodu akcií cílového podniku konstatovala, že spojení bylo uskutečněno jednak z důvodu ujednání před dokončením spojení, která jsou součástí obvyklé praxe podniků, a jednak z důvodu výměn informací v průběhu období mezi podpisem SPA a uskutečněním spojení.

- 192 Zadruhé, jak Soudní dvůr připustil v bodech 38 a 39 rozsudku ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), přesný rozsah zákazu „uskutečnění“ spojení ve smyslu článku 7 nařízení č. 139/2004 je nejasný. Navíc před tímto rozsudkem jej Tribunál vyložil tak, že znamená „plné uskutečnění spojení“.
- 193 Zatřetí Altice informovala Komisi o spojení ještě před podpisem SPA a navrhla závazky, aby napravila veškeré potenciální obavy vyvolané touto transakcí.
- 194 Komise zpochybňuje opodstatněnost všech těchto argumentů.

– *Závěry Soudního dvora*

- 195 Podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 může Komise uložit pokuty pouze za protiprávní jednání, k němuž došlo „úmyslně nebo z nedbalosti“.
- 196 Tato podmínka je splněna, pokud si dotčený podnik nemohl nepovšimnout protisoutěžní povahy svého jednání bez ohledu na to, zda věděl, či nevěděl o tom, že porušuje pravidla hospodářské soutěže unijního práva (obdobně viz rozsudky ze dne 18. června 2013, Schenker & Co. a další, C-681/11, EU:C:2013:404, bod 37 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 10. července 2014, Telefónica a Telefónica de España v. Komise, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 156).
- 197 Zaprvé na rozdíl od tvrzení společnosti Altice a jak Tribunál právem rozhodl v bodech 292 a 293 napadeného rozsudku, okolnost, že v okamžiku, v němž dojde k protiprávnímu jednání, unijní soudy neměly dosud příležitost vyjádřit se konkrétně k určitému chování, jako taková nevylučuje, že podnik musel případně očekávat, že jeho chování může být prohlášeno za neslučitelné s ustanoveními unijního práva hospodářské soutěže. Taková okolnost tedy nemůže zbavit dotýčný podnik odpovědnosti (obdobně viz rozsudky ze dne 6. prosince 2012, AstraZeneca v. Komise, C-457/10 P, EU:C:2012:770, bod 164, a ze dne 22. října 2015, AC-Treuhand v. Komise, C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 43).
- 198 Stejně tak zadruhé Altice nemůže argumentovat údajnou nejasností ustanovení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Pokud totiž existují pochybnosti o výkladu ustanovení této povahy, lze od podniku postupujícího s řádnou péčí vyžadovat, aby konzultoval Komisi, aby se ujistil o legalitě svého jednání, jak rozhodl Tribunál v bodech 155 a 294 napadeného rozsudku. V projednávané věci je tomu tak tím spíše, že z posouzení skutkového stavu provedených Tribunálem v bodě 287 napadeného rozsudku, která Soudnímu dvoru nepřísluší přezkoumávat, a která ostatně nejsou zpochybňována, vyplývá že Altice věděla o riziku neslučitelnosti svého jednání s nařízením č. 139/2004.
- 199 Zatřetí argument vycházející z informování před podpisem SPA a návrhu závazků ve skutečnosti znamená vyzvat Soudní dvůr, aby znovu posoudil skutkovou otázku, zda Altice jednala z nedbalosti. Takový argument je tedy ve stadiu kasačního opravného prostředku nepřijatelný.
- 200 Z předcházejících úvah vyplývá, že první část šestého důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta v plném rozsahu.

K druhé a třetí části šestého důvodu

– Argumentace účastnic řízení

- 201 V rámci druhé části šestého důvodu kasačního opravného prostředku Altice tvrdí, že body 297 až 362 napadeného rozsudku jsou stíženy nesprávným právním posouzením a porušují článek 296 SFEU, jakož i čl. 41 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, jelikož v nich Tribunál dospěl k závěru, že sporné rozhodnutí je dostatečně odůvodněno pro uložení dvou samostatných a kumulativních pokut ve výši 62 250 000 eur za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 202 Je nesprávné z právního hlediska a rozporuplné mít na jedné straně za to, že Komise může uložit dvě různé pokuty z důvodu, že se údajně jedná o dvě různá protiprávní jednání, a zároveň připustit, aby Komise obě pokuty posoudila společně, jelikož vytýkané jednání je stejné. Z toho vyplývá nedostatek odůvodnění při stanovení výše každé z uložených pokut, což měl Tribunál konstatovat.
- 203 Body 317 a 324 napadeného rozsudku nevysvětlují důvod, ze kterého je uložení dvou totožných pokut za dvě údajně odlišná protiprávní jednání přiměřené z důvodu použití kritérií uvedených v čl. 14 odst. 3 nařízení č. 139/2004.
- 204 Ve třetí části šestého důvodu kasačního opravného prostředku Altice tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 320 až 324 napadeného rozsudku rozhodl, že čl. 14 odst. 3 nařízení č. 139/2004 může vést k uložení dvou odlišných pokut ve stejné výši za dvě údajně samostatná protiprávní jednání, která mají odlišnou povahu, závažnost a dobu trvání.
- 205 I za předpokladu, *quod non*, že čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 ukládají dvě odlišné povinnosti, je třeba konstatovat, že povaha a závažnost porušení prvního z těchto ustanovení jsou méně závažné než povaha a závažnost porušení druhého z těchto ustanovení. První z nich totiž stanoví jedinou procesní povinnost, jejíž porušení představuje jednorázové protiprávní jednání, kdežto druhé je širší a obsahuje dvě povinnosti, včetně podstatné povinnosti odložit uskutečnění spojení, jejíž porušení je trvajícím. Tento rozdíl se odráží i v promlčecích lhůtách použitelných na obě protiprávní jednání.
- 206 Pokud jde o dobu trvání protiprávních jednání, která je jednorázová (jeden den) a trvajícím (čtyři měsíce a jedenáct dnů, tedy 137 dnů), Tribunál v bodech 324 a 343 napadeného rozsudku uvedl, že mezi nimi nelze provést žádné srovnání. Tento závěr však není dostatečně odůvodněný a je mimoto stíženy nesprávným právním posouzením, neboť žádné ustanovení nařízení č. 139/2004 jej nemůže podpořit.
- 207 Vzhledem k rozdílné době trvání má Altice za to, že za předpokladu, že by pokuta ve výši 62 250 000 eur byla přiměřená porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, což zpochybňuje, pokuta přiměřená porušení čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení, které trvalo pouze jeden den, by neměla přesáhnout 450 000 eur.
- 208 Komise má za to, že druhá část je nepřijatelná, jelikož Altice svou argumentaci nerozvíjí.
- 209 V každém případě je tato část rovněž neopodstatněná. Zaprvé v bodech 317 a 324 napadeného rozsudku Tribunál jasně a jednoznačně vysvětlil, jak Komise zohlednila povahu, závažnost a dobu trvání každého z obou protiprávních jednání, v souladu s čl. 14 odst. 3 nařízení č. 139/2004.

Zadruhé ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise* (C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 98 až 111), Komise již uložila dvě různé pokuty za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení a posoudila pokuty společně. Přitom ani Tribunál, ani Soudní dvůr nebyly proti společnému posouzení pokut. V každém případě v projednávané věci, zatímco mnohé důvody sporného rozhodnutí jsou společné oběma pokutám, jiné rozlišují mezi oběma pokutami.

- 210 Pokud jde o třetí část, Komise má za to, že není opodstatněná.
- 211 Zprvce Soudní dvůr již v rozsudku ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise* (C-10/18 P, EU:C:2020:149), připustil, že nařízení č. 139/2004 jako takové nebrání uložení totožných pokut za porušení čl. 4 odst. 1 a zároveň čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení.
- 212 Zadruhé tato ustanovení představují rovněž základní pilíře unijního systému kontroly spojování podniků *ex ante*. Porušení uvedených ustanovení je třeba považovat ze své povahy za stejně závažná, jelikož mohou vést k pokutám, na něž se vztahuje stejná horní hranice v souladu s čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004, aniž by normotvůrce kvalifikoval jedno z nich jako závažnější než druhé.
- 213 Zatřetí má Komise za to, že Tribunál v bodech 322 a 324 až 343 napadeného rozsudku právně dostačujícím způsobem odůvodnil konstatování, že doba obou protiprávních jednání, jednoho jednorázového bez trvání a druhého trvajících, není srovnatelná.
- 214 Začtvrté výpočet pokuty ve výši 450 000 eur za porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 provedený společností Altice vychází z nesprávného předpokladu, podle kterého toto protiprávní jednání trvá jeden den. Vzhledem k tomu, že toto protiprávní jednání nemá trvalý charakter a je svou podstatou tak závažné jako porušení čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení, pokuta v takové výši by dostatečně neodrážela povahu a závažnost protiprávního jednání a neměla by dostatečný odrazující účinek.

– Závěry Soudního dvora

- 215 Pokud jde o přípustnost druhé části šestého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba konstatovat, že i když je argumentace uplatněná na podporu této části stručná, z písemností společnosti Altice jasně vyplývá a zjevně Komisi umožnila na ni věcně odpovědět. Námitku nepřipustnosti vznesenou Komisí je tedy třeba zamítnout.
- 216 Pokud jde o věc samou, je třeba uvést, že ve druhé a třetí části šestého důvodu Altice v podstatě zpochybňuje body 314 až 325 napadeného rozsudku. Její argumenty se týkají posouzení Tribunálu týkajících se povinnosti uvést odůvodnění, kterou má Komise, ukládá-li stejným rozhodnutím dvě pokuty za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, a dále možnosti Komise stanovit výši obou pokut ve stejné výši. Vzhledem k tomu, že tyto dvě otázky jsou odlišné, je třeba se jimi zabývat postupně.
- 217 Pokud jde zprvce o povinnost uvést odůvodnění, uvedenou ve druhé a třetí části, je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora musí být odůvodnění aktů unijních orgánů vyžadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na

obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít na získání těchto vysvětlení osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudky Soudního dvora Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63, jakož i rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16).

- 218 Pokud jde konkrétně o odůvodnění rozhodnutí, kterým se ukládá pokuta za porušení čl. 4 odst. 1 nebo čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, je třeba zdůraznit, jak již bylo připomenuto v bodě 70 tohoto rozsudku, že čl. 14 odst. 3 tohoto nařízení stanoví, že při stanovení výše pokuty musí Komise vzít v úvahu povahu, závažnost a dobu trvání protiprávního jednání.
- 219 Mimoto při neexistenci pokynů o metodě výpočtu použitelné na stanovení pokut podle článku 14 nařízení č. 139/2004 je třeba mít za to, že Komise splní povinnost uvést odůvodnění tím, že jasně a jednoznačně uvede zohledněné faktory, aniž je povinna podrobně uvádět číselné údaje týkající se výpočtu pokuty (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. října 2015, AC-Treuhand v. Komise, C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 68 a citovaná judikatura).
- 220 S ohledem na tato připomenutí se jeví, že na rozdíl od tvrzení společnosti Altice nic v zásadě nebrání tomu, aby Komise provedla souběžné posouzení pokut, které ukládá za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 v tom smyslu, že by se zároveň vyjádřila k povaze, závažnosti a době trvání obou protiprávních jednání. Tento orgán však musí v tomto rámci s dostatečnou jasností uvést důvody pro uložení pokut za porušení každého z těchto ustanovení, a to s ohledem na povahu, závažnost a dobu trvání zjištěných protiprávních jednání.
- 221 V projednávaném případě je pravda, jak Tribunál uvedl v bodech 319 až 323 napadeného rozsudku, že Komise v bodech 568 až 599 odůvodnění sporného rozhodnutí podrobně vysvětlila svá posouzení týkající se povahy, závažnosti a doby trvání obou protiprávních jednání spáchaných společnostmi Altice, a tedy skutečností zohledněných pro účely stanovení výše pokut. S ohledem na všechny takto připomenuté okolnosti, jak vyplývá z bodu 621 odůvodnění tohoto rozhodnutí, Komise stanovila pro každou z nich dvě pokuty ve výši 62 250 000 eur.
- 222 Z odůvodnění sporného rozhodnutí však rovněž vyplývá, že i když měla Komise za to, že obě protiprávní jednání měla stejnou povahu a závažnost, uvedla rovněž, že se lišila, pokud jde o dobu trvání, jelikož jedno je jednorázové protiprávní jednání a druhé trvajícím protiprávní jednáním. Je však třeba konstatovat, že Komise nijak nevysvětlila, proč i přes tento rozdíl vyžadovala obě protiprávní jednání pokuty ve stejné výši. Jinými slovy, nevysvětlila, proč uvedený rozdíl, byť značný, nemůže odůvodnit rozlišení výše obou pokut.
- 223 Za těchto podmínek se Tribunál nemohl v bodě 324 napadeného rozsudku omezit na odmítnutí argumentu vycházejícího z nedostatečného odůvodnění ve sporném rozhodnutí ohledně totožné povahy výše pokut navzdory rozdílné době trvání obou dotčených protiprávních jednání pouze z toho důvodu, že „délku trvajícím protiprávního jednání logicky nelze srovnávat s jednorázovým protiprávním jednáním, neboť jednorázové protiprávní jednání netrvá“, a poté v bodě 325 uvedeného rozsudku odmítnout argumentaci vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

- 224 Tribunál se tedy dopustil nesprávného právního posouzení, když zamítl výtku vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění.
- 225 Pokud jde o argument Komise v její odpovědi vycházející z toho, že ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 4. března 2020, *Marine Harvest v. Komise* (C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 98 až 111), Soudní dvůr potvrdil odůvodnění, které je obdobné odůvodnění sporného rozhodnutí, stačí poznamenat, že v této věci navrhovatelka neuplatnila žádný důvod směřující ke zpochybnění posouzení Tribunálu týkajících se výpočtu pokut, takže ani tento výpočet, ani důvody, které jej odůvodnily, nespádaly do předmětu kasačního opravného prostředku před Soudním dvorem. Konkrétně, jak vyplývá z bodu 85 uvedeného rozsudku, Soudnímu dvoru nebyl platně předložen důvod vycházející z přiměřenosti pokut.
- 226 Pokud jde zadruhé o argumenty směřující ke zpochybnění samotné možnosti Komise uložit za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 dvě pokuty ve stejné výši, je třeba konstatovat, že v bodech 320 až 324 napadeného rozsudku se Tribunál k této otázce konkrétně nevyjádřil. Tato otázka totiž spadá do oblasti opodstatněnosti sporného rozhodnutí, zatímco uvedené body 320 až 324 se týkají odůvodnění tohoto rozhodnutí, zejména důvodů, které vedly ke stanovení výše uložených pokut.
- 227 V každém případě je tato argumentace neopodstatněná, jelikož posouzení výše těchto pokut spadá do posouzení, které musí být provedeno s ohledem na okolnosti každého případu, s přihlédnutím ke kritériím závažnosti, povahy a doby trvání protiprávních jednání uvedených v čl. 14 odst. 3 nařízení č. 139/2004. Nelze tedy obecně tvrdit, že pokuty uložené tímž rozhodnutím za souběžná porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení nemohou být nikdy stejné výše.
- 228 Je však ještě třeba, aby za zvláštních okolností projednávaného případu bylo uložení dvou pokut ve stejné výši za taková protiprávní jednání odůvodněno důvody uvedenými Komisí.
- 229 Je přitom třeba poznamenat, že Altice před Tribunálem konkrétně tvrdila, že Komise nemohla uložit pokuty ve stejné výši za protiprávní jednání s různou dobou trvání. V tomto ohledu pouhá okolnost, i kdyby byla pravdivá, že jednorázové protiprávní jednání a trvajících protiprávní jednání nelze srovnávat, pokud jde o dobu jeho trvání, nemůže na tuto argumentaci odpovědět. S ohledem na argumenty společnosti Altice měl Tribunál ověřit, zda je s ohledem na jednorázovou povahu porušení oznamovací povinnosti uložená pokuta přiměřená. Tribunál však toto posouzení neprovedl, když se v bodě 343 napadeného rozsudku omezil na odkaz na nesrovnatelnost obou protiprávních jednání.
- 230 S ohledem na předcházející úvahy je třeba druhé a třetí části šestého důvodu vyhovět.

Ke čtvrté části šestého důvodu

- 231 Ve čtvrté části šestého důvodu kasačního opravného prostředku Altice vytýká Tribunálu, že nedohlédl na přiměřenost obou pokut, které jí byly uloženy v jediném rozhodnutí za tytéž skutky, což je v rozporu s judikaturou vycházející z bodu 39 rozsudku ze dne 3. dubna 2019, *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie* (C-617/17, EU:C:2019:283). Podle ní jsou tyto dvě pokuty, a to i poté, co Tribunál při výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci snížil pokutu uloženou za porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, natolik nadměrné, že jsou nepřiměřené.

- 232 V tomto ohledu vzhledem k tomu, že v bodě 230 tohoto rozsudku bylo rozhodnuto, že se Tribunál dopustil nesprávných právních posouzení při přezkumu pokuty uložené Komisí na základě porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, přičemž tato pochybení se mohla odrazit ve výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci ze strany tohoto soudu, již není třeba o této části rozhodovat.
- 233 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba druhé a třetí části šestého důvodu vyhovět a ve zbývajících částech tento důvod zamítnout.
- 234 V důsledku toho musí být napadený rozsudek zrušen v rozsahu, v němž v bodě 2 výroku zamítl žalobu na neplatnost článku 4 sporného rozhodnutí a v bodě 1 výroku stanovil novou výši pokuty uložené tímto ustanovením.

K žalobě před Tribunálem

- 235 V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie může Soudní dvůr v případě, že zruší rozhodnutí Tribunálu, vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.
- 236 Tak je tomu v projednávané věci, jelikož Soudní dvůr disponuje všemi poznatky nezbytnými pro rozhodnutí o žalobě.
- 237 Úvodem, pokud jde o rozsah přezkumu Soudního dvora, je třeba zdůraznit, že jak vyplývá z bodu 234 tohoto rozsudku, napadený rozsudek se zrušuje pouze v rozsahu, v němž v bodě 2 výroku zamítl žalobu na neplatnost článku 4 sporného rozhodnutí a v bodě 1 výroku stanovil novou výši pokuty uložené tímto ustanovením. Soudnímu dvoru tedy přísluší přezkoumat spor pouze v rozsahu, v němž se týká návrhu na zrušení tohoto článku 4 sporného rozhodnutí a návrhu na snížení pokuty uložené z důvodu porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 (obdobně viz rozsudek ze dne 18. března 2021, *Pometon v. Komise*, C-440/19 P, EU:C:2021:214, bod 157).
- 238 Pokud jde zaprvé o návrh na zrušení článku 4 sporného rozhodnutí, z odůvodnění uvedeného v bodech 221 a 222 tohoto rozsudku vyplývá, že toto rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno, pokud jde o výši pokuty uložené na základě čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 239 Návrhu na zrušení článku 4 sporného rozhodnutí je tudíž třeba vyhovět.
- 240 Za těchto podmínek je třeba na základě pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci přiznané Soudnímu dvoru článkem 261 SFEU a článkem 16 nařízení č. 139/2004 zadruhé rozhodnout o výši pokuty, která musí být uložena společnosti Altice za protiprávní jednání konstatované v článku 2 sporného rozhodnutí, a sice o porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 (obdobně viz rozsudky ze dne 12. listopadu 2014, *Guardian Industries a Guardian Europe v. Komise*, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, bod 73 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 21. ledna 2016, *Galp Energía España a další v. Komise*, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 87).
- 241 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr, pokud sám vydává konečné rozhodnutí ve věci na základě čl. 61 prvního pododstavce druhé věty statutu Soudního dvora Evropské unie, je oprávněn v rámci výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci nahradit posouzení

Komise vlastním posouzením, a uloženou pokutu nebo penále zrušit, snížit nebo zvýšit (rozsudek ze dne 21. ledna 2016, Galp Energía España a další v. Komise, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 88, jakož i citovaná judikatura).

- 242 Jak vyplývá z bodu 70 tohoto rozsudku, v souladu s čl. 14 odst. 2 písm. a) a odst. 3 nařízení č. 139/2004 může porušení čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení vést k uložení pokuty, jejíž výše musí být stanovena do výše 10 % celkového obratu dosaženého podnikem s přihlédnutím k povaze, závažnosti a době trvání protiprávního jednání.
- 243 V projednávaném případě se Soudní dvůr zaprvé ztotožňuje s posouzeními Komise uvedenými v bodě 577 odůvodnění sporného rozhodnutí, podle kterých je porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, kterého se dopustila společnost Altice, svou povahou závažné.
- 244 Zadruhé, pokud jde o závažnost tohoto protiprávního jednání, je ve světle bodů 195 až 200 tohoto rozsudku prokázáno, že k uvedenému protiprávnímu jednání došlo přinejmenším z nedbalosti. Kromě toho je s ohledem na posouzení obsažená v bodech 587 až 593 odůvodnění sporného rozhodnutí, se kterými se Soudní dvůr rovněž ztotožnil, nesporné, že dotčené spojení vyvolávalo vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem. Je však třeba zohlednit skutečnost zdůrazněnou Tribunálem v bodech 364 až 367 napadeného rozsudku, že společnost Altice z vlastního podnětu informovala Komisi o spojení podniků ještě před podpisem SPA a zaslala tomuto orgánu žádost o jmenování týmu pověřeného posouzením jejího spisu tři dny po tomto podpisu.
- 245 Zatřetí, pokud jde o dobu trvání porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, je třeba připomenout, že tato doba představuje jednorázové protiprávní jednání (rozsudek ze dne 4. března 2020, Marine Harvest v. Komise, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 115), což není v projednávané věci zpochybňováno.
- 246 Za těchto podmínek budou všechny okolnosti projednávaného případu správně zohledněny stanovením výše pokuty uložené společnosti Altice za porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 konstatované v článku 2 sporného rozhodnutí na částku 52 912 500 eur. Taková částka se jeví přiměřená s ohledem na povahu, závažnost a dobu trvání protiprávního jednání, přičemž zůstává dostatečně odrazující.
- 247 Na rozdíl od argumentů předložených společnostmi Altice zůstává taková částka, byť kumulovaná s pokutou uloženou za porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, přiměřená. S ohledem na zjištění učiněná Tribunálem v bodě 340 napadeného rozsudku, která nebyla před Soudním dvorem zpochybněna, a vzhledem k tomu, že společnost Altice neuplatnila aktualizované údaje, je třeba uvést, že obě pokuty posuzované společně zůstávají nižší než 0,5 % obratu společnosti Altice za rok 2017.
- 248 Ve světle všech výše uvedených úvah se výše pokuty uložené společnosti Altice za protiprávní jednání konstatované v článku 2 sporného rozhodnutí stanovuje na 52 912 500 eur.

K nákladům řízení

- 249 Článek 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.

- 250 Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 daného řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Článek 138 odst. 3 téhož jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto řádu, kromě toho stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Soudní dvůr rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.
- 251 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě bylo vyhověno pouze jedinému ze šesti důvodů kasačního opravného prostředku a jedinému z pěti důvodů žaloby na neplatnost, a to pouze částečně, je třeba rozhodnout, že společnost Altice ponese vlastní náklady řízení a nahradí pět šestin nákladů vynaložených Komisí v souvislosti s těmito dvěma řízeními.
- 252 Podle čl. 184 odst. 4 téhož jednacího řádu, nepodal-li kasační opravný prostředek sám vedlejší účastník řízení v prvním stupni, může mu být uložena náhrada nákladů řízení o kasačním opravném prostředku jen tehdy, účastnil-li se písemné nebo ústní části řízení před Soudním dvorem. Pokud se řízení účastní, může Soudní dvůr rozhodnout, že tento účastník řízení nese vlastní náklady řízení. Vzhledem k tomu, že se Rada jakožto vedlejší účastnice v prvním stupni, účastnila jak písemné, tak ústní části řízení před Soudním dvorem, je třeba rozhodnout, že ponese vlastní náklady vynaložené v řízení o kasačním opravném prostředku i v řízení v prvním stupni.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) **Bod 1 výroku rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 22. září 2021, Altice Europe v. Komise (T-425/18, EU:T:2021:607), se zrušuje.**
- 2) **Bod 2 výroku rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 22. září 2021, Altice Europe v. Komise (T-425/18, EU:T:2021:607), se zrušuje v rozsahu, v němž zamítá návrh na zrušení článku 4 rozhodnutí Komise C(2018) 2418 final ze dne 24. dubna 2018, kterým se ukládají pokuty za uskutečnění spojení v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení (ES) č. 139/2004 (věc M.7993 – Altice/PT Portugal).**
- 3) **Ve zbývajících částech se kasační opravný prostředek zamítá.**
- 4) **Článek 4 rozhodnutí C(2018) 2418 final se zrušuje.**
- 5) **Výše pokuty uložené společnosti Altice Group Lux Sàrl za protiprávní jednání uvedené v článku 2 rozhodnutí C(2018) 2418 final se stanovuje na 52 912 500 eur.**
- 6) **Altice Group Lux Sàrl ponese vlastní náklady řízení a nahradí pět šestin nákladů vynaložených Evropskou komisí v řízení v prvním stupni i v řízení o kasačním opravném prostředku.**
- 7) **Evropská komise ponese jednu šestinu vlastních nákladů řízení vynaložených v řízení v prvním stupni i v řízení o kasačním opravném prostředku.**

8) Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení vynaložené v řízení v prvním stupni i v řízení o kasačním opravném prostředku.

Podpisy